

ABO - Phá Vỡ Định Mệnh

Contents

ABO - Phá Vỡ Định Mệnh	1
1. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 1: Giới Thiệu Về Abo - Omegasever	1
2. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 2: Sợi Dây Màu Đỏ	4
3. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 3: Điều Cho Người	11
4. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 4: Quên	17
5. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 5: Alpha	24
6. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 6: Dẫm Đạp	32
7. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 7: Vì Cái Gì?	41
8. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 8: Nhận Ra	48
9. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 9: Uri	55
10. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 10: Lựa Chọn	63
11. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 11: Galvin	70
12. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 12: Bảy Năm	76
13. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 13: Cha	85
14. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 14: Danh Vị	92
15. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 15: Hoàn Truyen	98

ABO - Phá Vỡ Định Mệnh

Giới thiệu

Văn án: Định mệnh nói rằng tỷ lệ tương thích phải là một con số gần như tuyệt đối. Nhưng, người cuối cùng Omega như

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/abo-pha-vo-dinh-menh>

1. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 1: Giới Thiệu Về Abo - Omegasever

Đôi lời ngỏ trước truyện,

Đương nhiên, truyện này thuộc thể loại ABO.

ABO là một thế giới ảo, hoàn toàn không có thật, do đó, tất cả các tình tiết truyện đều là hư cấu, vui lòng không thắc mắc tại sao và tại sao.

Hầu hết các truyện ABO đều là cảnh H xuyên suốt, có nhiều truyện thậm chí còn không có tên nhân vật, chữ nghĩa đều dành để miêu tả các cảnh quan hệ vô cùng nóng bỏng.

Tuy nhiên, đối với Không Ngốc mà nói, có H mãnh liệt là điều không thể thiếu, nhưng quan trọng hơn nữa là tính cách nhân vật, cốt truyện, lối viết cũng sẽ được thể hiện và khai thác rõ ràng. Do đó có thể sẽ hơi khác một chút so với các thể loại ABO các bạn từng đọc.

Dưới đây là một số định nghĩa cơ bản về thể loại này mà Không Ngốc tự tóm tắt sơ qua, dành cho những người mới biết đến. Còn những vị đã cáo già, xem yaoi 21+ không đỏ mặt thì có thể bỏ qua phần này.

Mọi người có thể gõ Gu gõ để hiểu thêm ạ.

* Thế giới ABO / Omegaverse con người được chia thành 3 loại.

A/ Thứ nhất, là Alpha: là cấp bậc cao nhất, thông minh, ưu tú, và có địa vị xã hội cao nhất, nắm giữ hầu hết các vị trí chủ chốt của các gia tộc, công ty hay chính trị. Là người chuyên đi gieo giống nhưng không thể sinh con,. Ở gốc dương vật của Alpha có "kết," khi tới thời điểm xuất tinh, nếu muốn Alpha sẽ phồng kết này to lên giữ lại nòi giống, tăng khả năng thụ thai. Alpha thường có tính cách khùng bố, tính chiếm hữu cực kỳ cao. Bản năng của Alpha khi chưa có bạn đời dễ bị kích động bởi mùi dẫn dụ của Omega trong thời kỳ động dục.

B/ Thứ hai, là Beta: chiếm 80% dân số, cũng giống như người bình thường, ít chịu ảnh hưởng bởi mùi hương của Omega, dương vật bình thường, không có kết, không thể đánh dấu Omega thành bạn đời.

O/ Thứ ba, là Omega: Omega nam có thể sinh con, có thể sản nũ, sức khỏe, thể trạng của họ yếu ớt hơn rất nhiều so với Alpha. Số lượng Omega nam chiếm một phần rất ít, họ có dương vật nhỏ, không có kết, tinh trùng của Omega nam KHÔNG gieo giống được. Có sản đạo (cổ tử cung), ẩn sâu trong cửa hậu và chỉ được mở ra trong thời kỳ động tình. Khi dương vật của Alpha thúc sâu chạm tới cửa sản đạo, xuất tinh và mở kết phồng lên, tỷ lệ thụ thai của Omega gần như tuyệt đối.

*Kỳ phát tình hay còn gọi là kỳ động dục: chỉ có Omega mới có kỳ phát tình, trong thời kỳ này, Omega sẽ tiết ra một loại chất dẫn dụ, thơm nồng đặc trưng của từng Omega, mùi này cực kỳ hấp dẫn Alpha, tương đối hấp dẫn Beta, và không hấp dẫn Omega khác.

Trong thời kỳ động dục này, Omega cần được thỏa mãn đặc biệt về mặt tình dục, hoặc các biện pháp khác: thuốc ức chế phát tình.

Kỳ động dục này không có thời gian cụ thể, tùy theo thể trạng của từng Omega, mỗi Omega sẽ có một tính cách khác nhau. Nhưng đều có một điểm chung là nếu đã rơi vào trạng thái động dục, biểu cảm thèm khát Alpha, mong muốn làm tình với Alpha sẽ chi phối toàn bộ lý trí của họ.

* Mùi cơ thể: Mỗi Alpha và Omega trong thế giới ABO đều có một mùi riêng đặc trưng của cơ thể, nó phát tán mạnh mẽ nhất đương nhiên là khi cả hai đang trong tình trạng bị kích thích.

Omega có một tuyến mùi (tuyến thể) ở sau gáy, khi đang làm tình, nếu Alpha cắn vào tuyến thể đó (được gọi là đánh dấu), thì hai người sẽ hình thành liên kết. Sau khi hình thành liên kết, kỳ động dục của Omega

sẽ ít ảnh hưởng tới người khác ngoài Alpha của mình.

Khi Alpha đã đánh dấu, nếu Omega không được ở cùng Alpha đó (Alpha chết hoặc chia tay), thì Omega đó có thể sẽ phải cắt bỏ dấu ấn hoặc cả tuyến thể đó của mình. Điều này ảnh hưởng tới sức khỏe và tâm sinh lý của Omega cực kỳ nghiêm trọng.

*Độ tương thích: mỗi Alpha và Omega đều có một lượng pheromone đặc trưng, và các tỷ lệ tương thích cũng là khác nhau.

Tỷ lệ tương thích càng cao, tức là khả năng động dục khi ở gần bên cạnh nhau càng mạnh, thông thường, tỷ lệ tương thích khoảng 50% đã là cao để hấp dẫn đối phương

Nếu tỷ lệ trên 80-90% được gọi là bạn đời định mệnh. Không Alpha hay Omega nào có thể chống lại được định mệnh của mình. Dù cho có dùng thuốc ức chế hoặc bất kỳ biện pháp nào cũng rất khó có thể ngăn được cơn động dục xảy ra từ hai phía, nói cách khác, nếu không mau chóng hình thành liên kết, thì cứ hễ hai người ở gần nhau, do lượng pheromone thu hút nhau quá mạnh sẽ lập tức khiến cả hai rơi vào thời kỳ phát tình và không thể kìm chế ham muốn đối với nhau.

Bạn đời định mệnh rất hiếm gặp.

Alpha có thể có nhiều Omega và cả Beta.

Nhưng Omega sau khi bị đánh dấu chỉ có thể làm tình với Alpha đã đánh dấu – hình thành liên kết với mình.

Alpha được xã hội coi trọng, vây quanh, Omega thường bị xã hội coi rẻ, thường bị bắt nạt và lạm dụng.

Alpha có thể chủ động kìm nén hoặc phát tán Phermone để hấp dẫn Omega.

Alpha nữ có cả âm đạo và dương vật, nhưng dương vật không lớn như của Alpha nam, và KHÔNG thể gieo giống.

Omega có thói quen ” làm tổ ”, tức là cuộn người vào trong đồng đồ đặc biệt là chăn hoặc quần áo của Alpha trước/ sau khi cơn phát tình/ lúc mang thai. Để tạo cảm giác an toàn.

Khi thành niên, từ 12-17 tuổi, mọi người sẽ tự động phân hóa, và đó là một sự kiện gần như quyết định đối với tương lai của từng người.

=====

Trên đây là những tóm tắt giới thiệu cơ bản về thể loại này. Mọi người có thể tìm hiểu thêm các nguồn khác để hiểu rõ hơn các tình tiết xảy ra trong truyện.

Nào, giờ thì bắt đầu câu truyện của chúng ta thôi!!!

2. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 2: Sợi Dây Màu Đỏ

Xin lưu ý lại một lần nữa ” Thể giới ABO là một thể giới ảo. Do đó – tất cả - mọi tình tiết trong truyện đều là hư cấu”

Các bạn nào đã đọc Abo nô lệ xin vui lòng hiểu rõ, giữa Leo và Hàn tỷ lệ tương thích rất cao. Là định mệnh- lý trí bay hết khi động tình. Nhưng trong truyện này tỷ lệ nhắc tới là 50%. Tức là nếu Alpha hoặc Omega đó muốn, vẫn có thể kiểm soát được bản thân KHÔNG rơi vào kỳ kích tình,.

Mọi thắc mắc xin vui lòng liên hệ tác giả.

Cơ mà tác giả là ai?

(Cúi đầu- mím mím môi – di di chân: là tao ~.~)

- ———

Nhân vật chính:

Thế Lâm: Omega Nam – 17 tuổi. – hương Hoa trà

Uri: Alpha Nam - 29 tuổi. – hương Quế thơm

Jan (Alpha Nam) -26 tuổi –hương Gỗ huyết long

*Uri có nghĩa là ánh sáng

*Rai là một trong những họ phổ biến của người Ấn Độ.

* Vì Thế Lâm là nam nên mình sẽ không dùng từ Phụ Nhân, mà dùng từ Lãnh Vị để thay thế: Lãnh Vị: vị trí bạn đời chính thức của Chủ tộc các vùng lãnh thổ.

- ———

Phụ Diễn:

Thế Kinh (Alpha Nam) – Anh trai đầu của Thế Lâm – người nắm giữ gia tộc họ Lý.

Thế Phương (Alpha Nam) – Anh trai thứ hai của Thế Lâm.

Thế Ngọc (Alpha Nữ) - Chị gái thứ ba của Thế Lâm.

Galvin (Alpha Nam) – Em trai của Uri.

=====

Thế giới năm 2306.

Thế giới chia thành bốn vùng lãnh thổ: Đông – Bắc – Tây – Nam

Vùng lãnh thổ phía Tây, các gia tộc giàu có, trù phú nhờ những con sông dài hiểm hoi còn lại trên thế giới.

Hai bên đất bồi màu mỡ, lượng nước ngọt dồi dào khiến lương thực trở thành lợi thế đặc biệt. Các vùng lãnh thổ khác đều không thể nào bì kịp. Từ phía Đông, phía Bắc, phía Nam, hàng tháng đều cử người vượt qua những cồn cát trải dài hay những cơn bão tuyết heo hút để trao đổi lấy lương thực.

Như thế, cả bốn vùng lãnh thổ, dầu là xét về địa vị thì có vẻ ngang bằng, nhưng nói cho tới cùng Lý tộc cai quản ở phía Tây này, dù đi hay đứng vẫn là cao hơn vài bậc.

- ———

Phòng của chủ Gia tộc họ Lý – Lý Thế Kinh.

Thế Kinh siết trên tay chiếc máy truyền tin đến rất đỏ một mảnh, trên kẽ răng gần như rít ra từng chữ.

- Tên Uri đó!

- Lại dám từ chối hôn sự của chúng ta tới hai lần?!

Thế Phương lo lắng mở lời:

- Anh, hay là, chúng ta cứ nói chuyện này với Thế Lâm trước?. Dẫu sao thì em cũng thực không muốn thằng bé phải đi tới một nơi xa xôi như vậy.

- Hơn nữa, tỷ lệ tương thích giữa hai người bọn họ chỉ có 53%... Sẽ rất khó khăn cho Thế Lâm nếu tên kia gặp một kẻ có độ tương thích cao hơn.

Thế Kinh bắt đầu kể:

- Không được, nếu nói ra thằng bé sẽ buồn đến thế nào?.

- Em cũng không phải không biết, chúng đã khuyên bảo nó bao nhiêu lần rồi? Vậy mà nó vẫn một mực cương quyết nếu không phải là tên da ngăm chết tiệt đó thì không gả.

Hai người anh trai cũng phần vì quá thương em mình, phần thì cũng đến đau đầu vì mối hôn sự này mà một mực thờ dãi.

- Theo như viện Dược nói, kỳ phát tình của em ấy, cũng sắp tới rồi. Nếu còn không mau tìm một Alpha để kết đôi...

- Em hãy tới viện Dược nhắc nhở một chút về thuốc ức chế của Thế Lâm, điều chế sớm một chút, có dự phòng trước vẫn là tốt nhất.

Thế Phương bỗng nhiên tiến tới bên cạnh Thế Kinh, nhỏ giọng:

- Em có cách khiến tên Uri đó nhất định phải đồng ý.

=====

Dòng Tộc Rai, lãnh thổ phía Nam

Bụi cát trắng xóa một vùng, mùa nắng cháy điểm đầu cây cối cũng không có bao nhiêu, nguồn nước ngọt chủ yếu dựa vào vài chục ốc đảo tìm thấy trong sa mạc. Chút lương thực trồng trọt được bên ốc đảo đó, hay những đàn bò đàn dê dựa vào cỏ khô mùa mưa tích trữ lại, thực sự không đáng kể.

Để sống và duy trì lãnh thổ, sắt thép và dầu khí là một trong những tài nguyên sống còn nơi đây.

Trong tòa cung điện được xây dựng bằng những khối đá xanh lớn mát mẻ, ngăn cách hoàn toàn với cái

nóng bên ngoài kia. Uri ngay trước mặt chính cha mẹ mình – Chủ Tộc Rai, không giữ nổi bình tĩnh. Đứng bật dậy lớn giọng:

- Con không đồng ý!

- Con không muốn kết đôi với bất cứ ai ngoài Sonu

Chủ Tộc Rai lắc lắc đầu, rung chòm râu đã bạc trắng.

- Uri.

- Sonu đối với con, ta hiểu. Nhưng không đối được lương thực, con bảo ta làm sao ăn nói với các chủng tộc đây?

- Ba tháng nay người mang sắt và cả đá quý sang bên phía Tây, đều về tay không. Đàn dê đã bắt đầu chết đói, nếu còn tiếp diễn như vậy nữa, không bao lâu cả những chủng tộc của chúng ta cũng sẽ chết đói theo.

- Uri. Con là chủ Tộc tương lai. Kết hôn chính là một trong những trách nhiệm của con. Con không có quyền lựa chọn.

- Hơn nữa, sức khỏe của Sonu...

Chủ Tộc Rai nhìn cái siết tay của Uri, thở dài một tiếng, chậm rãi rời khỏi.

- ———

Phòng riêng của Sonu,

Nơi này chỉ cách phòng chính của Uri một lối mòn rải đá, không quá vài mét xa, cũng nguy nga và tráng lệ không kém bất cứ căn phòng nào trong cung điện Rai.

Uri ngẩng đầu nhìn qua khung tháp.

Được tôn vinh như một Alpha sáng nhất và dẫn đầu trên bầu trời kia, thì đã sao? Bận đời của mình, cũng không được phép lựa chọn.

Mạnh mẽ để làm gì?

Sonu của anh, Omega mà anh yêu nhất, định mệnh của anh, lại từng vì anh mà vĩnh viễn nằm một chỗ, như vậy sao?

Rảo bước chân tới bên giường, đưa ra cánh tay rần rỏ, khẽ khàng nắm lấy tay người con trai yếu ớt trên giường.

Hôn lên.

Sonu,

Sonu,

Xin lỗi em.

Quanh hốc mắt kia, cau đỏ một màu thương đau, tha thiết.

- _____

Khi vừa gặp người, đôi môi cười ngọt như mùi mật ong dẫn dụ.

Uri biết, đó chính là định mệnh của mình.

Hai kẻ như ngay lập tức cuộn vào nhau, dẫu rằng kia cũng đã lưu trên cổ người, thành một liên kết không gì có thể ngăn trở.

Thế nhưng hạnh phúc và đau thương lại chỉ cách nhau đúng một khắc trong đời.

Giây phút một kẻ nổi loạn xiên thẳng con dao tẩm độc về phía Uri, Sonu đã không quản mạng sống để đổi cho anh.

Vết thương rách thịt đã liền từ lâu, thế nhưng thứ chất độc này mãi vẫn không thể dẫn ra ngoài.

Sonu đã nằm như thế gần hai năm.

Trong ngoài cung điện này ai cũng có thể hiểu được thứ tình cảm đau đớn ấy. Đối với Uri mà nói, dẫu chưa từng trải qua bất cứ một nghi lễ nào trước Đền thiêng. Hai từ "Phụ Nhân" hay "Bạn Đời", vẫn chính là dành cho một người này.

=====

Hôn sự đã định.

Bên phía tộc Rai cử người mang theo những viên ngọc sáng đẹp nhất, từng chuỗi châu báu lấp lánh đầy ắp các thùng, da dê trải thành kiện, những đồ quý giá hiếm thấy không ngớt được bày biện.

Thế nhưng những thứ kia lại chẳng có lấy một chút ý nghĩa gì với Thế Lân,

Tuy là không phải đích thân người đến, nhưng, trái tim nào vừa thấy đoàn người lui tới đã đập kịch liệt rộn rã, đôi chân cũng muốn theo đó mà cuống quýt lên.

- ———

Nặng nhẹ.

Trên chiếc chòi nghỉ nhỏ giữa mênh mông những cánh đồng lúa mạch, một Omega không dấu nổi niềm vui mừng đến nỗi, trên khóe môi là nụ cười tươi rạn rỡ.

Thế Lân là Omega Nam duy nhất trong Lý tộc, mang đậm dòng máu châu Á cổ xưa, làn da trắng hơi đượm nét vàng, mái tóc đen nhánh và chiều cao chỉ có thể gọi là tương đối, đáng người so với những người anh Alpha của mình thực sự có phần nhỏ bé.

Đôi mắt nâu tròn xinh ngập nắng rợp dưới hàng mi dài cong vút, Thế Lân đưa tay vuốt vuốt một sợi dây đỏ đã ngả màu cũ kỹ.

Uri...

Cuối cùng,

Cũng có một ngày thực sự có thể ở bên người.

Bản thân hồi lâu trái tim non nớt mới có thể cảm thụ hết được những xúc cảm hạnh phúc quá đổi này, Thế Lân ngoảnh sang phía cảnh vệ thân cận nhất của mình:

- Jan.Ta thực sự rất vui.

-

Jan cúi đầu, tóc mái che đi đôi mắt một mí hẹp dài đặc trưng của người Hàn cũ, gương mặt sắc cạnh không đối diện nổi với đôi mắt nâu trong veo kia, khẽ gật đầu:

- Người vui là được.

- Nhưng...

Thế Lâm thoáng nghĩ lại hơi trùng xuống..

- Nhưng.. như vậy thì phải xa người.. ta thực sự luyến tiếc.

Đáy mắt Jan như bỗng chốc rưới lên chút ánh sáng ấm áp. Khàn khàn giọng trả lời:

- Nếu người muốn, ta sẽ theo cùng người.

Thế Lâm gần như không thể tin vào tai mình, bắt lấy cánh tay Jan giục hỏi:

- Có thật không?

- Có được không?

- Nhưng người là Alpha, người là con trai của Chủ quản cảnh vệ, người cũng phải kết bạn đời, còn có người cũng phải tiếp nhận Chủ quản nữa, cha người nhất định không cho người đi theo ta...

Jan nhìn sang phía cánh tay, đầu những ngón tay kia trắng hồng nhỏ mảnh, bám chắc lên viền áo sẫm màu.

Đôi mắt đầy chờ mong bồn chồn, đọng đầy trong ấy tất cả các cảm xúc không thể dấu diếm. Đơn thuần đến nỗi trong như một giọt sương kia.

Lặp lại một lần.

- Nếu người muốn.

=====

Đêm hôm đó, sương lạnh.

Jan đặt tay lên con dao móc dài dặt bên quần.

Đôi mắt dừng lại phía nơi cửa kia đã vài tiếng đồng hồ, đôi chân vẫn không hề di chuyển tới một hạt bụi nhỏ.

Thế Lâm....

3. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 3: Điều Cho Người

Phòng Thế Lâm....

Châu báu trân quý không thiếu, thức ăn ngon được ép khô trữ lại thành cả thùng lớn.

Vải tơ mỏng cho mùa hè, vải bông ấm cho mùa đông.

Thế Ngọc đã chuẩn bị kỹ lưỡng tới từng chút từng chút cho người em trai Omega của mình, nắm lấy tay Thế Lâm dặn dò:

- Thế Lâm, đường xa, em phải cẩn thận sức khỏe,
- Còn nữa, nếu hấn dám đối xử không tốt với em, lập tức nhắn tin truyền về, ta và cả hai anh đều sẽ không tha cho hấn!

Thế Lâm cười đến là vui vẻ:

- Uri là người tốt, người nhất định đối xử với em càng tốt hơn!

Thế Ngọc lắc đầu. Chính người chị ruột thịt này cũng không hiểu nổi vì cái gì mà Thế Lâm lại đem một mảnh tình si như vậy trao đi cho một kẻ chỉ vừa gặp qua vài lần, một mực tin tưởng.

Trái tim non nớt kia, đôi môi cười vô tư chưa vương chút bụi nào, chưa thấu hiểu hết được sự đố kỵ trong từng gia tộc lớn, vậy mà đã nhất nhất muốn đem thân mình gả đi...

Vuốt mái tóc mềm tay, Thế Ngọc cũng chỉ đành cố gắng tận lực thay người em trai tính tình đơn thuần kia mà phân theo vài Beta Nam nhanh nhẹn để đi theo chăm sóc.

Thế Lâm thấy ánh mắt Jan vương chút nhìn lại về phía chiếc bàn, nghĩ rằng Jan đang nhìn tới những chiếc hộp đá quý lấp lánh sáng kia, liền nhanh chóng đứng dậy kéo tay lại:

- Jan, lại đây lại đây!

-

Thế Lâm cầm luôn mấy chiếc hộp ấy như đặt lại như dúi vào đôi tay chai sạn của Jan:

- Người thích những thứ này sao?

- Cho người cái này!

- Cái này nữa, đều cho người!

Thế Ngọc ngẩn người nhìn hầu hết những đồ quý giá nhất được bày trên bàn, phút chốc đã ngập cao tới ngực Jan,

Chưa hết,

Thế Lâm như vậy mà còn lôi kéo từ trong xấp da dê kia một tấm lớn nhất khoác lên vai Jan:

- Cái này cũng cho người.

Đôi mắt nâu tròn như cười tới sáng lạn,

Lại nhận lấy sự ngỡ ngàng của Jan, bèn chau mày nhỏ:

- Jan, người không thích sao?

- ... Chủ nhân.. cái này..

- Ta không phải chủ nhân của người!

- Nhưng...

- Gọi ta là Thế Lâm. Ta muốn người gọi ta là Thế Lâm.

-

- _____

Ngoài phòng.

Jan lẳng lẳng đặt lại tất cả những thứ trên tay, vào một chiếc rương đang mở sẵn, khóa lại.

Thế Ngọc gật đầu ra hiệu cho Jan bước tới, khó hiểu:

- Sao ngươi lại cất trở lại hành lý của Thế Lâm? Những đồ đó thực sự rất quý giá, ngươi lẽ nào không nhận ra giá trị của chúng sao?

-

- Còn nữa,

Thế Ngọc chậm rãi dừng bước, cố gắng đoán ý của Jan sau mái tóc dài che chớm mắt kia.

- Ngươi.. thực sự muốn theo Thế Lâm sang bên phía Nam?

-

- Thôi bỏ đi. Nói cho cùng có ngươi đi theo, như thế nào cũng an tâm hơn nhiều.

- _____

Trong phòng,

Thế Lâm khẽ mở chiếc hộp lớn trên bàn, khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng lên,

Trong ấy.... ngoài thuốc mỡ tiêu sưng, là.. vài cái thạch trụ làm bằng đá mát, miêu tả giống như dương vật thực sự, đủ kích cỡ.

Này... đây là chủ ý của Thế Ngọc lo sợ vóc dáng của Uri mà muốn cậu chuẩn bị cho kỹ. Thế nhưng, cũng quá ngại ngùng rồi.

Thế Lâm đóng lại chiếc hộp, tay chậm rãi cởi ra ba nút áo.

Một vành xương hạc hiện ra như đốt từng tắc gương kia.

Yết hầu nhỏ gọn, từng đường nét xương như vẽ ra hoàn hảo, đôi núm vú nhỏ xinh theo từng nhịp thở mà lên xuống..

Bên vai phải, một dấu son đỏ lớn bằng đầu ngón tay in hằn rõ ràng trên làn da trắng mịn.

Thế Lâm soi vào trong gương, đôi mắt vừa hân hoan vừa lo sợ, vừa vui vẻ vừa cảm thán, chạm đến dấu son kia.

Đây, là lúc cậu vừa biết được, mình là một Omega.

Khác với vẻ mặt tội nghiệp của các anh chị dành cho mình,

Thế Lâm lại sung sướng tới mức gần như không thể ngủ nổi.

Cậu là một Omega!

Uri là một Alpha!

Như vậy cậu có thể trở thành bạn đời của Uri, được chứ?

Được chứ?

Có phải không?

Thế Lâm tự mình đến viện Dược. Tự mình bí mật làm một dấu son ẩn này...

Một ngày hậu huyệt kia chưa được khai phá, sản đạo chưa được mở ra. Vết son này vẫn sẽ mãi mãi ở bên cậu, như nhắc nhở cậu rằng. Đời này, cậu sinh ra là để dành cho người ấy..

Uri...

Môi thầm gọi tên người, thất eo nhỏ nâng tấm vải chính tay mình dệt lên, thất lấy.

Hôm nay, chính là ngày Thế Lâm được đón về phía Nam xa xôi kia,

Một mực bỏ qua tiếc nuối trong vòng tay ruột thịt của mình.

Hân hoan nắm chắc sợi dây đỏ trong tay.

Uri... Liệu.. anh còn nhận ra em không?

=====

Bảy năm trước.

Ngay tại chính lâu đài này.

Vào một buổi tiệc lớn tiếp đãi những người cai quản lãnh thổ phía Nam tới làm khách,

Đôi mắt màu nâu nhạt hiếm khi có được một ngày không ai quản, mãi chơi chạy quanh phía sau vườn nhặt những trái rụng nhỏ, lại chết đứng trước chú rắn hổ mang đang phả nhưng hơi phì phì về mình, sợ đến nỗi không thể khóc nổi.

- A....

Miệng rắn ngoạm lấy một vết sâu.

Cổ tay bé nhỏ bỗng chốc đau đớn đến co rút, đôi vành mắt đại ra, ngay cả trái tim cũng đã tưởng như ngừng đập.

Mùi quế thơm tràn đến,

Con rắn hổ mang như thế mà chỉ trong vài động tác dứt khoát liền bị đập chết,

Phía trên vết cắn, một đoạn dây màu đỏ lập tức buộc chặt lấy, người Alpha kia không chần chừ, cúi xuống, hút đi chất độc cùng máu.

Cả người được nhắc bổng trên đôi tay một màu lúa mạch..

Đến khi Thế Lâm tỉnh lại.

Tất cả những gì có thể nhớ được, chỉ là đôi mắt đen nhánh ấy, quện lấy mùi quế thơm, vương vất.

Nâng lên sợi dây màu đỏ kia, Thế Lâm mỉm môi cười.

Người ấy, Tên là Uri.

=====

Bảy năm trông đợi sâu nặng.

Hân hoan của một người.

Nỗi đau, lại là của một người khác.

Jan phát tay. Từng đoạn xe nặng nề nhận lệnh rời khỏi bờ sông xanh ngát tươi đẹp này.

Rời đi.

Bảy năm trước, sau khi Thế Lâm bị rắn độc tấn công, Jan được gọi tới, từ ấy theo sát bên cạnh, nhận nhiệm vụ bảo vệ.

Omega chiếm một phần rất nhỏ trong dân số, Omega Nam lại càng tuyệt đối là ít hơn. Thế nên khi nhìn thấy một mái tóc cắt ngắn như mình, nhưng lại mềm như từng đường tơ, ngón tay dài nhỏ xíu và một đôi má bầu hồng hào, Jan đã tưởng mình bị thôi miên dưới một cái lúc lắc đầu mỉm cười chào tới.

Khi ấy mười chín, đều có thể nhắc bóng cả người Thế Lâm mà với lên những chùm quả cao cao, cùng chơi đùa một trò con trẻ nhất.

Khi ấy mười chín, đều có thể vì người ngây thơ tắm rửa, để lộ từng đường da mát như lụa kia mà kỳ cộ.

Khi ấy hai mươi hai, phát dục chậm trễ lại điên cuồng, cũng bởi vì nhận ra hương hoa trà vương chớp mũi.

Từng ngày từng tháng qua đi, cắn chặt răng đến chảy máu, vo viên mình thành một cụm dưới tuyết để quên đi những cơn ham muốn, day dứt, khổ sở.

Chỉ, để ở bên người.

Hôm nay, hai mươi sáu.

Ta không nỡ tiễn người một đoạn,

Ta tiến người đến tận chiếc giường tân hôn kia.

Chỉ tiếc rằng,

Bạn đời của người. Kể đêm hôm nay và mãi cho đến ngày sau kia, ôm người trong vòng tay. Ru đôi mắt nâu trong veo cười kia ngủ.

Không phải là ta.

Thế Lâm.

Nụ cười kia của người, sáng làm sao.

Lại không dành cho ta.

Tình yêu kia của người, tươi đẹp làm sao, trọn vẹn làm sao.

Lại, cũng không phải dành cho ta.

4. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 4: Quên

Lãnh thổ phía Nam.

Cung điện Rai.

Sau hơn một ngày trên xe, băng qua những sa mạc rất bồng,

Đôi chân Thế Lâm nghỉ cũng muốn mệt mỏi, vậy nhưng cánh cửa xe vừa mở, liền đã như nhận được thêm sức mạnh...

Phía xa ấy,

Là Uri của cậu.

Một dải áo choàng sắc sỡ, điểm tô những hoa văn trải dài xuống đất, tôn lên dáng người cao lớn, làn da một màu lúa mạch rần rỏi, như tượng tạc ủa về trong từng giấc mơ của Thế Lâm...

Alpha của cậu, mùi quế thơm suốt ngàn ấy năm nhớ nhưng mơ tưởng...

Nhưng.. vì sao lại quay đi rồi?

Uri vừa thoáng thấy bóng hình kia bước ra khỏi xe. Xoay lưng. Hạ giọng:

- Tổ chức lễ truyền lại danh vị Chủ Tộc, ngay bây giờ!

Một kẻ hầu cạnh gần như giật nảy người:

- Thưa Chủ Tộc, theo nghi lễ, người nên dẫn Lãnh Vị về phía Đền Thiêng trước.

Uri không cười:

- Việc kết Bận Đời quan trọng hơn hay nhập danh vị Chủ Tộc quan trọng hơn?

- ..Dạ.. việc này...

- Cứ đưa hân ta đến Đền Thiêng một mình là được. Ta là Chủ Tộc, không cần làm những nghi lễ đó.

-

Tiếng nói tuy lớn, nhưng đằng xa này vốn không thể nghe rõ điều gì. Chỉ thấy bóng áo choàng kia phát đi,

Đôi mắt hệt hăng nhìn theo bóng người,

Trái tim Thế Lân đập mạnh một tiếng kịch liệt...

Không sao..

Không sao cả..

Chỉ là do.. người ấy không nhìn thấy mình mà thôi.

Đúng thế, chắc chắn chỉ là do không thấy mình mà thôi...

Jan cần trọng muốn đỡ lấy Thế Lâm:

- Người không sao chứ?

Thế Lâm cười gượng:

- Ta không sao.

- ——

Hai tiếng sau.

Một gian phòng khách xa hoa cũng không giữ được lại chút lửa giận nào trong lòng, Jan gần như tóm lấy cổ áo kẻ truyền lệnh, hương gỗ huyết long cuộn lên dày đặc gầm thành tiếng khó tin:

- Người dám nói Chủ nhân của ta tới Đền Thiêng một mình?

Dẫu là Beta cảm ứng với mùi Phermone không quá nhanh nhạy, nhưng mùi gỗ huyết long kia như đã muốn bóp nghẹt từng mạch thở,

Kẻ truyền lệnh run lên bần bật, cố gắng chống đỡ nới lỏng tay Jan:

- Xin người bớt giận,

- Xin Lãnh Vị bớt giận,

- Thần chỉ là kẻ truyền lệnh.

Thế Lâm sững người. Không nhằm được, từng chữ vừa rồi trên miệng kẻ hầu kia, nói ra. Điều không nhằm được.

Là, nghi lễ kết đôi cả trong mơ những tưởng ấy, cậu phải tới đó một mình.

Uri không tới được...

Vì cái gì lại trùng hợp đến như thế?!

Jan mở nút chuỗi dao móc. Đôi mắt híp lại thành đường hẹp.

Tiếng” cách” quen thuộc vang lên, Thế Lâm cũng như bị gọi tỉnh:

- Ta đi.

Jan ngoảnh đầu nhìn lại phía bàn:

- Chủ nhân, người...

- Jan.

Thế Lâm cố gắng cười tới khó khăn, đứng dậy.

- Nghi lễ Kết Bận Đời, quả thực không thể nào so với việc truyền lại danh vị Chủ Tộc được.

Khoác lên mình chiếc áo phủ dài tràn đầy những hoa văn,

Thế Lâm đưa tay lên phía ngực trái, nơi ấy vẫn từng hồi mong tưởng, rộn từng nhịp, đôi mắt thoáng chút buồn lại tan đi ngay.

Là bởi vì, quan trọng nhất chính là, ta tin tưởng Uri. Nghi lễ có là gì đâu?. Xa hoa tới cỡ nào, rồi cuối cùng cũng quên đi mất. Thế Lâm vốn dĩ không cần, cũng không đặt chân đến nơi này chỉ bởi vì hai từ Lãnh Vị kia.

Chỉ, vì người mà thôi.

Nếu đã như thế, là đơn giản hay phức tạp, đều như nhau cả thôi.

-

Jan xỏ lại chuỗi dao,

Hương huyết long cuộn lên không đành lòng, gượng ép thu lại.

Lễ cầu nguyện diễn ra chẳng bao nhiêu lâu,

Là bởi chẳng hầu hết sắc màu đều đã để dành cho lễ truyền vị kia,

Nhận lấy một vài đường vẽ trên mặt, lại thêm vài ba nghi lễ đơn sơ, Thế Lâm đưa tay đón lấy một dải tràng hoa dài,

Phía bên kia, không có người cầm.

Chỉ có một mình Jan siết chặt tay trên chuôi dao móc bên hông.

Cay đắng.

Ta, là muốn người hạnh phúc.

Thế Lâm.

Thế nhưng chính ta vì sao khi nhìn một dải tràng hoa kia hờ hững rơi trên đất.

Lại đau đớn đến như thế...

- _____

Trời trở tối.

Phòng của Sonu.

Áp bàn tay gầy guộc lên má, Uri khép chặt đôi mi, cảm nhận từng chút hơi ấm còn sót lại...

Sonu, ta đã tiếp quản Gia Tộc Rai.

Thế nhưng ta lại lỡ hẹn với người, không thể cùng người tới Đền Thiêng nhận cầu chúc.

Người yên tâm, ta cũng sẽ không cùng bất kỳ kẻ nào tới đó,

Vị trí trong lòng ta, bạn đời của ta.

Vĩnh viễn chỉ có một.

Là người.

- ———

Tiếng gõ cửa ngày một dồn dập.

Đến lúc gần như cửa phòng của Sonu đã bị phá bung,

Một tên cảnh vệ truyền tới lệnh của cha, Uri mới bắt đầu rời khỏi từng ngón tay ấy.

- Chủ Tộc. Đã đến giờ tiến phòng, mời người mau trở lại.

- Ta đã biết.

Tiếng nói nặng trĩu từng từ.

Như tâm tình Uri cũng không một phút nào nơi lỏng.

Đáy mắt hần lên tia sáng, hàm răng cắn chặt, giận dữ không cách nào buông xuống.

Thế Lân?

Lãnh Vị?

Người tưởng, bản thân người có thể nhận được danh vị ấy, tức là thực sự có thể điều khiển được ta?

Các người dùng lương thực ép ta không được, lại dùng đến sinh mệnh chủng tộc của ta ép ta cưỡng cầu cuộc hôn nhân này.

Nếu không phải vì người, ta sẽ trở thành một kẻ thất hứa với định mệnh của chính mình hay sao?!

Nỗi hận này, sự sỉ nhục của một Alpha mạnh mẽ như ta..

Người. Đều phải trả.

- ———

Phòng Chủ Tịch.

Jan quỳ xuống bên chân, nhẹ nhàng tháo ra đôi giày nhỏ, từng ngón chân trắng ngần khẽ sưng đỏ vì đi đứng quá lâu lộ ra, tròn vẹn nằm gọn trong lòng bàn tay Jan.

Chua xót tràn lên đầu chóp mũi.

Có nỗi đau nào bằng nỗi đau tự tay mình chuẩn bị cho người mình thương yêu triu mến nhất, để dâng lên cả thân xác và trái tim người,

Cho, một kẻ khác.

Thế Lâm khó hiểu, nhìn từng ngón tay kia vờn trên những vết tấy. Khuôn mặt thường ngày chẳng mấy biểu cảm kia, giờ đây lộ rõ thương đau.

- Jan... người sao vậy?

- Người không khỏe sao?

-

Đặt lại đôi bàn chân thon nhỏ lên trên giường, từng đầu ngón tay khẽ run nhẹ, Jan cố gắng xoay chân rời khỏi căn phòng đã vương vất mùi hoa trà.

Đến bậc cửa rồi, chất giọng đã khàn đặc mới có thể vang lên vài từ.

- Ta ở ngay bên ngoài.

- _____

Thế Lâm lo lắng đến không thể thở nổi, trên vai kia, dấu son đỏ nóng hổi một mảnh da thịt...

Còn ngượng nghịu đưa tay mở lọ hương kích tình...

Bản thân là biết, tỷ lệ tương thích thế nhưng chỉ có hơn 50%. Nói đủ thì đủ, nhưng nói thiếu, hẳn là thiếu.

Ôm lấy lồng ngực rộn rã, kéo chiếc áo ngủ cần thận che đi từng lớp da dẻ mịn màng...

Những lời xì xào về việc Chủ Tộc không tự mình đến lãnh thổ phía Tây đón người.

Hay, là cả làm ra những chuyện hoang đường như việc để cậu tự đến Đền Nguyễn một mình,

Tất cả, giờ đây đều không có ý nghĩa gì hết.

Bởi chẳng, vì yêu, vì nhớ nhung, vì tin tưởng đến như thế...

Sau lần được cứu khỏi cửa tử ấy, mỗi một năm hai năm, bất cứ cuộc ghé thăm nào có thể thoáng nhìn thấy được Uri, Thế Lân đều không bỏ lỡ...

Như thế, in sâu hương quế thơm nồng...

Uri.... Người, nhất định sẽ không quên ta.. đúng chứ?

5. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 5: Alpha

Sau cánh cửa kia, là mùi hoa trà rộ rỡ.

Ngoài hành lang này, mùi gỗ huyết long phẳng phất men buồn.

Vuốt lên chuôi dao móc sắc nhọn, nghĩ đến nụ cười của người.

Thế Lân.

Ta vì người nguyện ý rời bỏ Tây thổ,

Ta vì người nguyện ý một đời này chỉ cần bên người bởi vui vẻ.

Không cần bạn đời, cũng chẳng cần tìm thứ gì là định mệnh.

Nụ cười của ta, đã theo từng dấu chân nhỏ tung tăng giữa đồng lúa mạch còn non nớt,

Trái tim của ta, đã theo đôi mắt nâu trong veo cười cười nói nói.

Bấy nhiêu năm.

Ta đều hận một thứ.

Chín phần trăm.

Ta nên vui hay buồn đây?

Chỉ bởi vì giữa hai chúng ta, một mùi Gõ huyết long sôi trào cuộn cuộn, lại không thể đem mình bao bọc lấy hương hoa trà day dứt kia.

Vì thế, mà ta được chọn ở bên người.

Nhưng cũng vì thế, mà ta và người dẫu là lúc Phermone có cường đại phóng thích, tỷ lệ có thể đưa người rơi vào những đợt sóng tình điên dại, vẫn gần như bằng không.

Giữa một Alpha như ta,

Giữa một Omega như người.

Điều đó, chính là khoảng cách không có gì có thể lấp đầy lại được.

Chỉ hận rằng, thứ Phermone kia và trái tim ta. Không cùng chung một nhịp.

Đầu cuống tim này, là được người treo lên bằng sợi tơ. Vừa dai dẳng, lại vừa đau đớn.

Đến không thở nổi...

Thế Lân....

Ta yêu người,

Ta yêu người đến chết đi...

Jan tựa trên một vành lan can, ngửi mùi hương quế vừa tới.

Đến rồi, đến lúc rồi...

Đôi vòng tay kia, người đem cho ai?

Ánh mắt say đắm kia, người đem cho ai?

Sự bao bọc của ta dành cho người, ngần ấy năm, lại chẳng thể đổi lấy được một ánh mơ màng như cho kẻ vừa bước qua cánh cửa kia.

Người nói, vì hắn đã từng cứu mạng người ư?

Thế Lâm,

Mạng của ta.

Từ lâu, cũng chính là dâng cho người.

Huyết long quện mùi máu.

Một ngụm tanh tươi nơi đầu cuống họng ập ra không thể ngăn nổi.

Ngẩng đầu nuốt đi chút vị tanh nồng..

Tình này... thật quá xót xa.

=====

Trong phòng,

Cánh cửa vừa mở,

Hương quế nồng nàn như gấp gáp đưa thẳng lên chóp mũi Thế Lâm

Là mùi này..

Uri của cậu...

Thế Lâm đôi má đã ửng, nhón đầu ngón chân vừa chạm khe xuống đất lại bị mùi hương dày quện lại đến khó thở...

Không phải là mùi quế thơm trong dạt dào mê ly, là là một mùi Quế nồng đầy sự bất an...

Thế Lâm cố gắng ngược đôi mắt nâu tròn của mình lên, không thể tin nhìn gương mặt đang hằn lên những tia giận dữ.

Uri bước tới bên giường, trên thân vẫn là một bộ phục trang nghi lễ, trên miệng kia như gần ra từng chữ.

- Cởi ra!

Thế Lâm phút chốc cứng người, khuôn miệng không thể thốt lên nổi.

Vì lẽ gì mà gom đủ thương đủ nhớ bảy năm của cậu, cậu đầu tiên khi gặp mặt, lại là như thế này?!

-

- Sao vậy? không phải người tìm đủ mọi cách để bò lên giường ta hay sao?!

-

Uri tiến sát lại bên giường, dùng đôi tay rắn chắc của mình nắm chặt lấy cằm Thế Lâm, đôi mắt sáng như vì sao kia, giờ đây như hàn băng lạnh ngắt:

- Lãnh Vị?!

- Người cũng đừng nghĩ chỉ dựa vào một thân phận như thế mà có thể làm chủ được ta!

Uri dời tay,

- Xoạt..

Chiếc áo ngủ như bị kéo rách, toàn bộ khuôn ngực phút chốc thoát lộ ra ngoài...

..... Uri...

Uri của cậu, không phải..

Không phải như thế này..

Thế Lâm lắc đầu, tránh đi bàn tay thô bạo đang như muốn giằng đứt chiếc đai thắt nơi eo, liều mạng kéo

lại.

- Uri..

- Không...

Uri quơ tay, ném thẳng lọ hương nhỏ trên bàn,

- Còn dùng cả hương tình?!

- Thế Lân!

- Người rút cuộc cũng chỉ là một thứ Omega dâm dục!

- Được! nếu người đã thèm khát đến như thế!

Tiếng vỡ vụn mang theo hương tình phảng phất tản đầy trong không khí, quện lấy Phermone dày đặc kia, khiến cả người Thế Lân gần như mất hết sức lực, nơi hậu huyệt, dòng dâm dịch loãng sệt không tự chủ chảy ra ướt đầm một mảnh,

Trên gáy, tuyến thể lan mùi hương hoa trà giấy dựa bung bật.

Kỳ kích tình đầu tiên mới chớm động, Thế Lân một mảnh hoảng hốt.

- A...

Không hôn, cũng không mơn trớn, miệng Uri một đường mút mạnh xuống đầu vú nhỏ, tay còn lại niết tới đầu đòn nảy người.

Hai hạt đậu nhỏ phút chốc đỏ rực, vừa ngứa ngáy vừa đáng sợ..

Không..

Không..

Không phải như thế! Tại sao, dục vọng này lại không như những gì cậu muốn đây?

Đáng lẽ phải là sự hòa quyện, đáng lẽ phải là những nụ hôn điên dại nồng nàn..

Là sự mơn trớn đến mức eo người run rẩy..

Tại sao lại là sự thô bạo cuồng cồn, khiến cả thân hình cậu mỗi nơi khuôn miệng kia, đôi tay kia đi qua, lại toàn là vết đau đốn...

- Không....

Chiếc đai lưng rút xuống nền nhà rồi, cả thân hình trắng nõn, chiếc eo nhỏ xinh tôn lên một vùng nhân ngư mê muội, bên háng, hai đường xương đùi vẽ thành một chiếc hồ nhỏ, chiếc rốn xinh đẹp nh陷 sâu,

Nhưng, để làm gì?

Uri không nhìn, không ngắm, cũng không cảm thấy một chút nào trong trắng xinh đẹp!

Bởi vì...

Dấu răng liên kết kia, vốn dĩ đã là của người khác!

Một Alpha khi đã tạo liên kết đi rồi, làm sao còn có thể rung động kịch liệt trước một Omega tương thích chỉ có hơn 50%?!

Uri trên người ra sức hôn nhảy từng ngậm thô thiển, từng đường răng nhỏ tạo thành những vết rớm máu run rẩy.

Thân thể dấu răng thêm khát được lấp đầy, đôi bờ ngực bị dày vò vẫn muốn dựng lên mơn trớn,

Thế nhưng đau đốn từ trong lòng, từ trong trái tim và suy nghĩ như vừa bị đâm tới một dao kia, bất giác lùi người lại.

Hương hoa trà có nồng tới bao nhiêu, cũng không ngăn được nỗi đau từ tim này.

Cơn kích tình có dày đặc đến thế nào, cũng chỉ là giả dối.

Phermone đó, không dành cho ân ái, cũng không phải là những đợt sóng tình vô miên man, chỉ có tức giận. Chỉ có căm phẫn.

Uri cười nửa miệng, khuôn mặt dưới ánh sáng bàng bạc không rõ ràng.

Đối diện. Kéo người.

Đôi chân bị bung mở, hậu huyết bắt buộc phơi bày trước mặt người, sợ hãi đến nỗi từng mép thịt đều co lại.

Uri ngay từ lần đầu đã đâm tới ba ngón tay.,

- Là người muốn!

- Chính là người muốn!

- A....

Không một chút báo trước,

Thế Lâm đau đớn đến giật người, đôi mắt nâu tròn mở trắng, nước mắt chảy thành vệt ngưng tràn đầy khóe mắt, hét lên một tiếng bi thương..

- Jan..

- Jan...

- Cứu ta...

Ba ngón tay Uri vẫn không một chút dừng lại ra vào, lộng tới một vết máu dài đã chảy lem bên đùi non nhờ nhợt.

Bên tai lại nghe vọng một cái tên xa lạ, Uri bật cười khinh bỉ:

- Cái lỗ đâm tặc kia đang mút lấy tay ta, vậy mà trên miệng lại treo tên kẻ khác?

- Thế Lâm?!

- Người cũng xứng là Lãnh Vị?

Thế Lâm bị khoái cảm xen lẫn đau đớn nơi hậu huyệt, mắt phủ tầng sương, cả người chỉ còn có thể yếu đuối mà lắc đầu.

Cậu, chỉ là một Omega đang phát tình.

Cậu, thèm khát Alpha theo bản năng, cậu cũng không làm sao ngăn được hậu huyệt kia sợ hãi nhưng lại ôm mở mời gọi.

Chỉ có thể cắn chặt môi. Mặc người nhục nhã.

- Dừng lại.

Hai chữ.

Một đôi mắt cầu đỏ rực vành.

Thế Lâm vết hết chút sức còn lại, vùng khỏi tay Uri, nhào tới bám lấy kẻ vừa tiến vào, nức nở...

- Jan..

- Jan...

Chiếc đèn mờ đi một ánh, không khí là từng tác đều là mùi hương nồng đậm.

Chỉ còn lại ánh sáng nơi chiếc dao móc đã rút ra khỏi vỏ, đặt sau eo Uri.

- Chủ Tộc,

- Chủ nhân của ta không muốn.

- Lý tộc chắc hẳn cũng không muốn.

Uri mặt không đổi sắc, xoay người,

Chiếc dao vẽ theo eo rạch thành đường máu, mặt không nhìn tới:

- Nhớ cho kỹ!

- Ta không phải Alpha của người!

- Càng không phải bạn đời của người!

6. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 6: Dẫm Đạp

Hương quế nhạt dần,

Người cũng khuất xa.

Chỉ còn lại đây hai mảnh tâm tình thấu xương thấu tủy.

Một kẻ dùng cả tấm chăn nhỏ mà choàng lấy một kẻ, ôm siết vào lòng.

Lắng nghe từng tiếng nước nổ đau đớn kia. Như cũng từ đó xé tan ra chính tâm tình của mình...

Thế Lân,

Người hỏi ta vì sao?

Người hỏi ta người sai ở đâu?

Ta biết trả lời thế nào đây...

Bởi vì chính ta muốn một dao giết chết hắn khi nhìn từng dấu hôn, dấu cắn khắp lồng ngực người.

Bởi vì ta lại không thể xuống tay khi biết rõ ràng rằng, tim người đặt trên ngực hắn.

Thế Lân, mỗi một giọt nước mắt của người rơi xuống bây giờ, đều chính là đào ra từng lỗ từng lỗ nhỏ trong lòng ta.

- —

Im lặng một mảnh, người khóc đến một mội, thực muốn thiếp đi.

Thế nhưng chất dẫn dụ không tan hết được, hậu huyệt kia ngứa ngáy tới mức muốn nuốt luôn cả chút dịch

vừa rơi ra khỏi.

Đầu khắc dương vật hồng mịn, run rẩy nhỏ dịch.

Thế Lâm nén chịu, rời khỏi lồng ngực Jan, co kéo chút quần áo vương vãi.

Jan cố gắng quay đi, để ánh mắt đừng nhìn tới đôi đầu vú nhỏ sung huyết sưng lên một vòng kia, cũng đừng dừng lại nơi hai cánh đùi trắng mịn..

Thế Lâm đắp hờ được chút quần áo, trên miệng cắn lấy mảnh chăn, gập người, vậy nhưng không cách nào có thể tự mình thoát ra khỏi cơn kích tình đã chín muồi này được, khuôn mặt chịu đựng đến khổ sở, cũng chẳng có thứ thuốc ức chế nào có thể dịu đi từng đợt khát khao đã ập đến...

Khó chịu, Thêm khát.

Omega,

Omega,

Thế Lâm lần đầu tiên căm ghét chính mình là Omega!

Không cách nào nhịn được điên cuồng muốn lấp đầy, khao khát muốn được đặt dưới thân đưa đẩy từng cú thúc...

Hơi thở của Alpha,

Máu và cả tinh dịch của Alpha...

Thế Lâm gần như khóc bật ra.

- Jan.. Ta.. không.. không chịu nổi...

Jan nhẫn nhịn đón lấy cổ tay mảnh dẻ kia, liếm lên.

- Để ta giúp người.

Ký hiệu tạm thời, cách duy nhất giờ đây Jan có thể làm được để dịu đi thứ dẫn dụ đang nồng nàn kia.

Pháp.

Hàm răng dùng sức như nặng mà nghiêng, lại như nhẹ mà nâng niu không nỡ.

Thế Lâm cảm giác như cả người đều vừa bay lên, chiếc eo ưỡn nảy vài nhịp...

Nơi tuyến thể trên gáy như cũng cảm được mà ấm áp lạ thường, mùi gỗ huyết long theo đường mạch hòa tan, dễ chịu đến mức cả cơ thể như ngã vào một tấm nệm êm ái, đúc ra từ Phermone kia đầy vỗ về, trấn an. Khép đôi mi run rẩy, Thế Lâm cuối cùng cũng có thể chìm sâu vào giấc ngủ mệt mỏi.

Jan ôm đặt cả người xuống giường, liếm lên vết cắn trên cổ tay người, cố gắng chịu đựng cơn thèm khát đang trỗi dậy như nứt từng mạch máu.

Mùi hoa trà chỉ là động một, nhưng thứ tình cháy bỏng này lại động chín mười lần.

Jan đưa dao nhỏ, cắt một đường rớm máu trên tay, đau đớn, ngăn cho thứ dưới háng kia gào thét đòi khỏi lớp quần, ngăn cho bản tính chiếm hữu kia khó lòng mà dần xuống.

Cả một đêm hôm ấy,

Mùi huyết long không ngừng lan tỏa,

Cổ tay Thế Lâm vết cắn khô lại dần, theo những vết thương rớm máu trên người không còn đau nhức nữa.

Trong cơn mơ kia, đã không còn là sự bất an hoảng hốt,

Thế Lâm chỉ còn thấy được một mái tóc che ngang ánh mắt.

Jan,

Jan.

Bao giờ thì người rời xa ta?

Sẽ không.

Jan, Vì sao tay người lại bị thương?

Là ta sơ xảy.

Thế Lân bật cười đến lay mái tóc tơ mềm.

Người là cảnh vệ, vậy mà dùng dao cũng sơ xảy?. Làm sao bảo vệ được ta?

Dùng tính mạng của ta.

=====

Nguy nga để làm gì?

Tráng lệ để làm gì?

Chẳng phải càng xa xỉ bao nhiêu, lại càng bị ai bấy nhiêu sao?

Đẹp, đến thế này,

Lại lạnh lẽo đến thế này.

Chẳng khác nào một nắm mồ hoang lộng lẫy.

Gần một tháng rồi. Hoa xương rồng cần cỗi ngoài kia cũng đã hé nở.

Vì sao đến một cơ hội gặp người, ta cũng không có?

=====

Chính điện, nơi gặp bàn với những người chủ chủng tộc trong lãnh thổ, được xây dựng thêm một dãy phòng.

Chủ Tộc không trở về phòng của mình nữa.

Chỉ có một hình bóng đơn gầy, ngày ngày đều tới đây, chờ đợi.

Nếu là đã đứng đến đôi chân tê dại đi, thì sẽ quỳ,

Nếu là đã quỳ đến đầu gối kia đều ửng đỏ, thì sẽ dựa lên một vách cửa.

Nhẫn nại như thế, lại chẳng vì mình là Lãnh Vị mà giằng xé xông vào...

Đưa tay đón lấy những bông tuyết trở mùa đầu tiên...

Uri...

Là ta đã sai,

Ta xin lỗi,

Ta không nên đẩy người ra vào đêm hôm đó.

Càng không nên gọi tên người khác.

Ta xin lỗi có được không?

Ngàn vạn xa xôi, ta đều không quản ngại. Bảy năm mơ ước ta đều nhớ thương người.

Có thể nào... cho ta một cơ hội được hay không?

Nâng sợi dây đỏ bạc màu trên tay, phủ tuyết.

Thế Lâm gần như đã kiệt sức trước cửa dãy phòng im lặng kia.

Kẻ người hầu cũng động tâm mím môi đánh liều trở lại, phủ phục dưới chân Uri.

- Thưa Chủ Tộc, xin người hãy ra gặp Lãnh Vị.

Uri nhú đôi mày thành rãnh, một chút nhân nhượng cũng không có:

- Nói hấn cút.

Kẻ người hầu chần chờ nhẫn nại:

- Thừa Chủ Tộc... đã...gần một tháng rồi, ngày nào Lãnh Vị cũng chờ ở đó.

- Nếu cứ như vậy mãi, e rằng sẽ có tin đồn không hay.

Uri vung tay, miết chiếc chặn giấy trên bàn.

Tin đồn không hay?

Ta đã cố tình bỏ qua cho người chỉ vì thân phận, vậy mà người lại dám ép ta?

Thế Lân!

Uri ta đời này căm ghét nhất chính là loại người như người!

Bước chân như cuốn theo từng cuộn gió sa mạc, đá bật ra cánh cửa dãy phòng.

Thế Lân còn chưa kịp run đôi chân tê dại đứng dậy, đôi mắt đầy trông mong hướng đến,

Lại đã bị một cái túm cổ ép cho cả người chao đảo, kéo theo.

- Uri.. người...

- Rầm!

Cánh cửa đóng sập.

Một đội cảnh vệ đặt tay lên ngọn súng dài, ngăn trở bước chân Jan cuồng dã muốn xông tới.

- Không có lệnh của Chủ Tộc, không ai được vào.

Jan trừng đôi mắt nhỏ hẹp, siết chặt nắm tay đâm lên tường đá...

Bất lực.

Là bất lực, bởi vì. Trong tim người, ngay cả khi đã vỡ vụn.

Cũng vẫn không có ta...

- _____

Uri gần như vừa kéo vừa đẩy tay, một thân Omega mảnh khảnh làm sao chống lại được cơn vũ bão mạnh mẽ của một Alpha phía Nam này?

Khó thở quá... khó thở quá...

Đôi tay kia không nương tình,

Đôi mắt kia không nhìn tới,

Phermone lại vẫn mãi chỉ một mùi giận dữ hung tàn..

- Khụ...

Vừa được thả ra khỏi vạt cổ,

Thế Lâm đã ho tới gục người. Lại bị bắt ép cầm ngựa cổ lên phía một chiếc giường đúc hoàn toàn bằng đá xanh.

Trên đó, có một thân hình gầy yếu đến không tin nổi.

Uri gần ra từng chữ:

- Mở mắt ngươi nhìn cho kỹ!

- Người này chính là định mệnh của ta!

- Là Omega của ta!

- Chúng ta đã liên kết, đã trở thành bạn đời!

- Ngươi chỉ dựa vào thân phận Lãnh Vị đó mà ngăn cách chúng ta?

- Ngươi đừng có làm mơ!

- Ở đây là Rai Tộc, không phải là Lý Tộc các người!.

Thế Lân cũng người.

Định mệnh?

Bạn đời?

Thì ra... người mà mình tơ tưởng bấy nhiêu năm ấy, đã hình thành liên kết rồi sao?

Với.. một Omega khác?!

Là.. từ bao giờ.... Tại sao.. cậu không hề biết được?!

Uri đẩy tay.

Cả người Thế Lân gần như dạt sang một vách tường, lưng đập lên nền đá tới nhói đau rất đỏ.

Thế nhưng, nước mắt lại không rơi được nữa.

Chỉ cần người...chỉ cần người mà thôi..

Từ khi biết ngửi mùi hương, ta mơ, đã là người. Say đắm đến như vậy.. nào thể buông tay?

Siết chiếc dây đỏ cũ kỹ kia trên tay, từng lời từng lời chậm rãi nghẹn đắng.

- Uri...

- Ta chấp nhận.

- Vì người, cái gì ta cũng đều chấp nhận...

- Ta không cần làm bạn đời, cũng không dám mong người đánh dấu ta.

- Chỉ cần, người nhìn ta, để ta ở bên cạnh người.

- Có được hay không?

- Ta chỉ cần ở bên cạnh người thôi, cùng ăn một bữa, cùng ngủ một nửa giấc, ta cũng không cần làm Lãnh Vị gì hết..

- Người muốn có bao nhiêu sủng nhân cũng được, người muốn lập bao nhiêu biệt vườn cũng được.

- Ta cầu xin người đừng bỏ rơi ta.

- Cầu xin người đừng không gặp ta...

Uri sững người, trừng mắt khó tin.

Vì sao những lời kia nghe ra sao cũng đều từ tâm mà thành?

Mùi hoa trà kia nói thế nào cũng đều đau với xót?

Thế nhưng không,

Đôi môi Uri cười lạnh lẽo:

- Rút cuộc Lý Tộc các người âm mưu cái gì?. Lại bằng mọi cách để cho đích thân Omega duy nhất trong Gia Tộc gả đến đây?. Lại còn diễn ra một màn bi thương như vậy?

- Nếu ta không phải đã bị chính hai người anh Alpha của người cưỡng cầu hôn nhân, ta sẽ còn tưởng người với ta một mảnh si tình.

- Thế Lân!

- Người nghe cho rõ đây!

- Tốt hơn hết, toan tính cái gì người đều không cần nữa., Lãnh thổ của chúng ta cũng sớm sẽ tìm đủ lương thực. Khi đó: Ta sẽ đích thân vứt người như vứt một thứ Omega bại hoại thối nát quăng về Lý Tộc.

Uri tiến tới sát người Thế Lân, dẫm lên bàn tay đang siết sợi dây đỏ kia.

Thế Lân đau đến cả bàn tay đều nổi gân xanh, không phát ra nổi một tiếng rên.

- Người đừng tưởng ta không biết tên cảnh vệ đó với người là loại quan hệ gì?

- Hửm? Nuôi hần bên mình?! Một Alpha sao?!

- Thứ Omega chỉ biết động dục như người, ta vốn dĩ coi không bằng dâm nô!

Bàn chân nặng nề nghiêng lại. Mu bàn tay chà xuống đá lập tức rách máu.

- Nếu người còn dám tới đây làm phiền ta, làm vấy bẩn tới mùi hương của Sonu. Ta sẽ không ngại mà đem người đâm chết.

Đem ta đâm chết?

Dâm nô?, nô lệ bán thân thể mình sao?

Uri... người có biết...

Những lời nói kia,

Còn đau hơn chết nhiều, nhiều lắm.

Đôi mắt như vô hồn nhìn xuống gót giày đang dẫm nghiền tay mình kia.

Nơi đó, lần đầu tiên Thế Lâm thấy, sợi dây đỏ ấy, không còn đẹp nữa.

Nước mắt, đều đã cạn khô rồi.

7. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 7: Vì Cái Gì?

Đã là bao nhiêu ngày rồi?

Vết thương dẫm nát tay ngày ấy, hơi hột rồi cũng tự lành.

Nước mắt khóc mãi, rồi cũng tự khô tự cạn.

Thế vì sao, một thân này, dắt trên tay sợi dây đỏ nhàu nhĩ kia, lại không còn cảm nhận được bất cứ thứ gì

chạm tới?

Quên được sao?

Thì ra, là không quên được.

Vẫn, không thể quên được.

Vì cái gì, người lại nở đối xử với ta như vậy?

Vì cái gì...

Sự tra tấn đau đớn nhất, không phải là đánh cho rách thịt nát da. Mà chính là sự hờ hững đối với kẻ si tình.

Nhìn thấy, cũng như không thấy.

Nghe thấy, cũng như không thấy.

Cố tình hay không?

Một ngày trời hửng nắng giữa tuyết rơi. Ta đành lòng nhìn người bế trên tay Omega ấy đón chút nắng dịu dàng.

Một ngày có khách tới đây, được lệnh gặp người, ta vui mừng bao nhiêu dẫu theo tâm tình,

Cuối tiệc tàn lại là một ly nước hắt đầy trên mặt.

Nhờ bản sao?. Khi ta không quản nổi mùi dẫn dụ của mình, rộn ràng mà tỏa ra theo từng nét mặt trầm ổn khí khái của người khi đối khách?

Khi ấy,

Ta bất chợt ôm chặt lấy lồng ngực mình.

Thì ra, Alpha mà ta mơ tưởng, thực sự là một người tốt.

Chỉ là, không tốt với ta.

- ——

Jan đặt một thìa cháo lúa mạch mềm suôn trên miệng người. Thế Lâm lại đưa tay muốn đẩy ra,

Đôi mắt bỗng dừng lại một vòng gác cẩu thả quán lấy hai đầu ngón tay Jan.

- Jan?

- Người bị thương sao?

Giọng nói mang theo sự lo lắng kia vừa vang lên. Jan liền muốn bỏ qua, vậy nhưng Thế Lâm nhíu mày đón lấy tô cháo nóng, đặt sang một bên, chậm rãi cởi vòng vải. Ngẩng mặt nhìn người, khó tin:

- Người... xuống bếp?!

Lại nhìn sang tô cháo nóng thơm lừng giữa bạt ngàn bao tuyết kia.

Jan một mặt không biểu tình, nhưng đôi tai đã bừng đỏ. Mùi hương gỗ huyết long nhẹ nhàng phát tỏa.

Thế Lâm không hiểu nổi, cảm giác chua xót dâng lên chóp mũi mình là gì nữa..

Chỉ là, nó ấm áp quá.

Phải biết rõ ràng rằng.

Alpha sinh ra là để thống trị. Nơi đặt bếp núc kia, nơi đặt những rau cùng củ kia. Không một Alpha nào tình nguyện xuống.

Lại để nấu ra một bát thơm nồng như vậy,

Đối với đôi bàn tay quanh năm chỉ liếc chuôi dao và ngắm súng kia..

Là bao nhiêu cố gắng đây?

Khuôn miệng kia, không nói, nhưng vết bỏng hai ba nốt đã mọng nước, đôi tay vài ngum máu còn rỉ.

- Vụng về.

- Người như thế, làm sao bảo vệ ta?

-

Trên môi là cười.

Trên mắt lại là một mảnh ướn át.

Thế Lâm yên lặng múc từng thìa cháo nhỏ, đưa lên miệng. Còn không quên cho người rõ ràng đang muốn hỏi ý kia, một câu trả lời trọn vẹn.

- Rất ngon.

Jan thế nhưng lại chỉ đưa tay lên miết chuôi dao nhỏ.

- Người gây đi nhiều.

Thế Lâm đảo mắt nhìn tới chiếc chuôi dao kia, ngưng một nhịp thìa.

- Đã cũ lắm rồi, sao người không bỏ đi?

- Là của người, ta sẽ không bỏ.

Thế Lâm sững người, thìa cháo lại nêm thêm chút mặn lướt qua má tràn xuống.

Jan.

Từ đầu đến cuối.

Cũng chỉ có một mình người nói với ta rằng, ta gây đi. Cũng chỉ có một mình người biết ta nhớ hương cháo lúa mạch xa xôi ấy, mà không quản tự một thân Alpha xắn tay vén áo.

Chiếc dao kia, là cậu được cha mình tặng, vừa nghe nói trên ấy gắn một viên đá quý hợp với khí tức thân thể cậu. Cậu đã liền phùng má đối tất cả mọi người, chạy tới cầm chặt lấy tay Jan vung lên:

< Có Jan bảo vệ ta, Ta cần nó làm gì? >

< Jan, đồ quý ta đều cho người, sau này người ở bên ta mãi được không? >

Khi ấy, đôi tay kia, không có nhiều vết thương đến thế.

Ánh nhìn kia, cũng không cháy bỏng đến thế... sao?

Thế Lân điên rồi, nên mới sinh ra ảo ảnh chẳng?

Mùi hương gỗ huyết long đáng lý không thể xao động một phân dải mùi dẫn dụ, tại sao giờ đây lại thơm nồng quyến luyến đến độ tình...

=====

Tuyết nhàn nhạt đậu trên từng nhánh cây khô khốc nứt vỡ, phủ vương vấn trên mái tóc nhung tơ.

Jan sốt sắng phủ đi chút bụi tuyết vương trên vai áo choàng gầy, lựa theo hướng đi mà chân chừ:

- Mưa tuyết đang rất lớn, người sao lại muốn ra biệt vườn?

- Jan. Hôm nay là ngày sinh của người.

- Ta muốn tặng quà cho người.

Jan sững bước:

- Tặng quà? Cho ta?

Thế Lân cũng không hiểu, chỉ biết rằng gò má đã nhuộm chút hồng, giọng nói nhỏ như không muốn để Jan nghe thấy nữa.

- Ta.. ta muốn nhảy một khúc... cho người.

Biệt vườn.

Kể dựa lưng cột ngán ngơ nhìn,

Người phất tay áo say mê nhảy.

Nền tuyết trắng, điểm áo người xanh, khoát ra trên tay là chiếc quạt đượm đỏ, như đốm lửa kia vùi lấp đi không tàn,

Thế Lân eo nhỏ dẻo mềm, gò má ửng hồng, mái tóc cắt ngắn, áo choàng ôm lấy khuôn ngực mảnh dẻ, ưỡn xuống để lộ chiếc cổ trắng ngần, vung tay để lộ một làn da mềm, uốn cong đôi chân vương xả bột tuyết.

Mùi gỗ huyết long như đi theo từng động tác của người mà say đắm nâng niu...

Thế Lân có chút không khỏe, gần tới những động tác cuối, chân đã không muốn trụ vững, đến lúc đã nghĩ rằng mình sẽ mất mặt mà ngã xoải trên nền tuyết trơn.

Phermone dày đặc đã bao quanh chớp mũi.

Ba.

Cả người được nhắc nhở.

Thế Lân tròn đôi mắt nâu, còn chưa kịp muốn hỏi, vì sao người biết ta đuối sức?

Vì sao người biết ta sắp trượt đôi giày nhỏ?

Jan đã vuốt lên vài giọt mồ hôi rịn trên tóc người.

- Rất đẹp.

- Rất thích.

Nhìn ta như vậy, lại nói rằng rất đẹp.

Đôi mắt kia của người chăm chú như vậy... là nói rằng điệu nhảy đó đẹp, hay... là chính ta đây?

Thế Lân như vậy mà xấu hổ không thôi, từ trên tay người cổ sức giãy dựa rời khỏi.

Nhanh bước khép cửa phòng.

Trái tim một mảnh lại một mảnh, rộn rã đến thở cũng trở nên dồn dập...

Mùi hoa trà quyện đặc một màn trước mắt... dẫn dụ?

Ta thể nhưng lại vì chút động chạm, lời khen, ánh mắt ấy mà động tình?!

Vội vàng đến hấp tấp mà đánh rơi cả lọ thuốc ức chế, vãi vung...

Đã lại thấy Jan lo lắng chạy tới bên cạnh...

Không đúng...

Jan đưa đôi mắt khó tin nhìn tới Thế Lâm:

- Người... phát tình?!

Thế Lâm hai má bừng đỏ, vội vã vơ vài viên thuốc trên bàn đưa đến bên miệng, nuốt xuống.

Nghĩ tới bản thân lại có thể động dục ngay cả với một người có tỷ lệ tương thích thấp đến như vậy...

Nghĩ tới lời dày vò bản thân là thứ dâm dục bản thủ,

Thế Lâm run rẩy cả giọng,

- Ta...

- Ta... không cố ý.

- Ta không có như vậy..

- Jan...

- Người đi ra ngoài...

- Đi ra ngoài...

=====

Cánh cửa miễn cưỡng khép lại.

Thế Lân.

Trong tâm trí người. Ta có mấy phần quan trọng?

8. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 8: Nhận Ra

Dòng tộc Rai.

Kho lương.

Từ sáng sớm nhận được tin báo truyền, Uri một mực tự bản thân mình đạp gió tuyết đi tới tận kho lương kiểm chứng.

Vách tường đá sừng sững cao., lại gần như đã được lấp đầy toàn bộ, từng bao tải lớn được may chít cẩn thận xếp chồng lên nhau.

Uri tiến đến, rút dao nhỏ bên hông, xiên tới một tải lớn trước mặt.

Lúa mạch thực sự trào ra mảy tràn như suối.

Chân, lùi lại vài bước. Uri lớn giọng chỉ vào một chiếc rương lớn:

- Mở!

Một kẻ beta khom lưng bung mở,

Từng lớp thảo quả chín được phơi khô trữ lại, xếp thành tầng đầy trong các rương gỗ.

Chuyện gì thế này?!

Thảo dược quý giá, lúa mạch đầy kho, bột mì và cả thảo quả cũng được chuyển tới gấp rưỡi lần so với châu báu mang đi trao đổi.

Còn có, một thư tin truyền từ Lý Kinh. Không có bàn việc đổi chác kia, cũng không hề nhắc tới những thứ hàng rõ ràng là dư quý kia.

Không có đe dọa, không có áp đặt, tất cả chỉ là một vài lời gằn gọn mà cung kính nhờ để ý chăm sóc Thế Lâm.

====

Có ý đồ gì đây?!

Uri trở về liền lệnh cho giám sát đưa tới tất cả các tin truyền đi từ phía lâu đài của Lãnh Vị.

Uri lật giở kỹ càng từng trang tin truyền, từng dòng từng dòng kia như một cỗ xao động mãnh liệt chưa từng có dội đầy tâm trí.

Là sự thật?!

Tên Omega Thế Lâm đó, vậy nhưng không một tin nào truyền về Lý Tộc sự việc hơn ba tháng qua?

Sau cái ngày nghiền nát tay hấn dưới chân kia,

Uri chính mình đã chuẩn bị đề phòng với thái độ từ phía Tây, thậm chí còn đã bàn đến sẵn sàng giết thịt một lượng dê lớn đang lấy sữa để trữ thịt khô cho mùa tuyết đói khổ này.

Vậy mà..Là sao đây?

Tất cả việc này... là sao đây?

” Người lập tức nhận ra em ”

” Người đã đánh dấu em ”

” Uri đối xử với em rất tốt ”

” Uri khen em nhảy thật đẹp ”

” Uri không lập thêm biệt vườn, cũng không có thêm sủng nhân nào ”

” Uri hàng ngày đều ở bên cạnh ”

” Dân chúng ngoài cung điện mùa tuyết bão thực quá đói khổ. Thế Lâm đã là Lãnh Vị nơi này cũng không thể nào làm ngơ, Lý Tộc liệu có thể gửi bồi thêm lương thực? ”

Uri chau mày đến một rãnh sâu giữa mi tâm. Cả người như vừa bị dằn xuống ghế. Đôi tay siết những tờ tin truyền đến nát bầy..

Ngay cả là trong đêm tân hôn bị cuồng dã xé mở áo quần,

Hay là ngay cả khi bàn tay bị chà xuống nền đá rướm máu lạnh

Vẫn nói rằng ta đối xử thật tốt ư?

Lại đã chờ ta hai tháng quỳ gục ngoài phòng,

Vẫn một mực từng lời che đỡ khẩn cầu cấp thêm lương thực.

Lãnh Vị thì sao? Hắn lại đi cầu bồi lương thực cho Rai Tộc. Là chính ta đã nói với hắn rằng, Lãnh Vị đối với ta vốn dĩ không bằng một dân nô!.

Nhưng, Tại sao, hắn lại không hận ta như ta đã nghĩ?

Đôi mắt sáng kia trở lên hỗn loạn một mảnh.

Cả bầu trời kia mệnh mông cũng hết vài ngày đều không thể tìm ra lời giải đáp.

Nghi hoặc, và tin tưởng.

Quá khó khăn rồi.

Uri đã lật đi lật lại hàng chục lần. Để rồi cuối cùng lại dừng lại ở tin truyền đầu tiên.

“Người lập tức nhận ra em...”

Nhận ra em...

Thế Lâm?

Rút cuộc, ta đã bỏ qua điều gì đây?. Ta và người đã từng gặp nhau sao?.

Sợi dây đỏ.

Sợi dây màu đỏ cũ kỹ nghiền trong tay hắn, là bất kỳ khi nào nhìn xuống thành cửa kia, thấy một thân hắn đợi chờ, cũng thấy nâng niu trên đôi bàn tay ấy.

Uri giật mình.

Thế Lâm? Lý Tộc? Sợi dây đỏ bạc màu kia?

Bảy năm trước.. Hắn năm nay mới chỉ mười bảy!

Giữa đêm tối, mùi Phermone quyến hương Quế thơm, nhức nhối một mảnh ngực...

Thế Lâm... Cậu bé nhỏ lên mười năm ấy? Chính là người?!

Sau khi xong tiệc, ta lại lập tức rời đi ngay.

Đến chính ta cũng không thể nào còn nhớ, một sợi dây đỏ buộc cầu may trên đường ta đến thăm Lý tộc các người..

Ta thực sự đã quên.

Quên mất đôi mắt tròn nâu đầy sợ hãi kia trước con rắn hổ mang đang phình mang.

Thế Lâm...

Ta, đã làm gì...

=====

Đường tuyết bão lớn, để chở được ngàn ấy xe lương đến là điều chẳng hề dễ dàng gì, vậy nên vừa nghe tin lương thực đã chuyển đến Lãnh Vị.

Thế Lâm liền rất vui vẻ mà muốn ra ngoài.

Vừa khoác vội một chiếc áo ấm hờ, bước chân còn chưa xuống giường được mấy bước, đã lại nhẹ nhàng một tấm choàng phủ qua mái tóc tơ.

Jan vuốt một lượt chiếc áo khoác dài được dệt từ bông suôn tới tận gót chân kia. Ngắc đầu:

- Người nên đổi giày trước.

Thế Lâm được ấn lại phía ghế ngồi.

Jan đỡ lấy đôi chân, cởi chiếc giày mỏng, nơi lòng bàn chân nhỏ nhắn phút chốc đặt trọn lên lòng bàn tay đầy vết sẹo nhám kia,. Thế Lâm vội vã giật mình, thu chân lại.

- Ta.. ta có thể tự đi.

- Người, ra ngoài trước.

Đuôi mắt Jan là chút mắt mát, thế nhưng vẫn cúi đầu bước khỏi bậc cửa.

Bảy năm ròng rã bên cạnh, Thế Lâm làm sao có thể không hiểu ánh mắt kia. Trái tim không tự chủ mà nảy lên một nhịp.

Nhưng, chỉ là không thể hiểu nổi nữa.

Trong giấc mơ lại là vết cắn trên cổ tay, là dòng máu ấm nóng của hương gỗ huyết long sôi trào đến. Khi tỉnh dậy, đã là một mái tóc che ngang kính cắn bên giường, tỉ mỉ đến từng chiếc giày, lọn áo.

Nơi lòng bàn chân kia vừa chạm đến, đã một mảnh nóng rực còn cào..

Thế Lâm xỏ chân lên chiếc giày bông ấm áp.

Tay cũng không quên với một viên ức chế, khẽ đặt lên chóp lưỡi nhỏ xinh.

Kể từ ngày bỗng dưng phát tình ngay trên tay Jan.

Thế Lâm lo lắng đến không muốn để thêm bất kỳ một lần sơ xuất nào nữa, bởi lẽ nhịp tim quá bất ổn mỗi khi đôi tay kia chế trụ lên trên thành eo qua một đoạn đường trơn trượt, hay đơn giản chỉ là những ngón

tay kia đặt xuống từng đầu ngón chân bị sưng lên bởi tuyết lạnh, trong làn nước ấm.

Có lẽ, bởi vì... không được thỏa mãn, nên mới như vậy hay sao?.

Cũng, đã là hơn ba tháng rồi, kể từ đêm đầu tiên phát tình ấy.

Thế Lâm mím môi nhìn lên chiếc hộp đóng kín trên bàn. Nơi ấy có nhiều trụ đá đủ các kích cỡ. Nếu cứ mãi thế này... có lẽ. Phải tự chính mình mà thôi.

Đôi má bắt giắc đỏ ửng lên, bước qua bậc cửa không ngẩng đầu nhìn người.

Vậy mà thoáng chút phớt đỏ ấy, người kia lại quá nhanh ý để nhận ra.

Jan bước sát bên cạnh, kéo chiếc áo lên cao một chút, đầy ý lo lắng:

- Người có sao không?

- Gió tuyết rất lạnh, người bước chậm một chút.

Thế Lâm tim đập một mảnh rộn rã... mùi hương gỗ Huyết long, ấm áp một mảnh theo bước chân người,

Người, tên Jan ngu ngốc chết tiệt,! Phermone gì đó, làm má ta kia ửng càng thêm ửng.

Thế Lâm dừng bước., gương đôi mắt nâu tròn xoe cổ găng gắt giọng:

- Ta chỉ là bước đi thôi,

- Đâu thể nào ngã được!

- Người.. người.. người mau thu lại Phermone!

-!!!

Mái tóc dài che mắt thực sự ngốc lảng một mảnh.

Rõ ràng là Phermone của ta gần như chẳng thể ảnh hưởng tới người được. Tại sao lại cần phải thu lại?

Thế Lâm đương nhiên biết sự hoài nghi bởi rồi kia.

Vậy nên càng tức tới dậm cả chân:

- Ta mặc kệ người phóng hết Phermone, cho người tự chết rét đi!

-!!!!

=====

Giữa dân chúng, và chủ Tộc.

Không có cái gì gọi là bình đẳng. Đó được coi như sự đương nhiên ở chế độ cai trị này. Một tòa cung điện nguy nga, nước ấm từng mạch nổi lên giữa trời tuyết giá.

Thế nhưng chỉ vờn đôi giày ra khỏi cửa điện, là một màu hoang tàn tới thê lương.

Tuyết trắng phủ bạt ngàn, nhánh cây ngọn cỏ đều khó kiếm.

Jan đã đi tìm hiểu một vòng, nơi này, vốn trước đây là một chuồng ngựa rất lớn. Mãi về sau này lại trở thành chỗ trú cho từng đoàn người nghèo khổ trú ngụ.

Vật che căng tạm khắp nơi rách nát.

Thế Lâm nghe như nhói tận trong lòng. Nơi nào cũng vậy thôi, nơi nào cũng giống nhau. Lý Tộc tuy không có người đến mức chết đói, thế nhưng nói rằng không đói đến nghẹt thở thì hẳn là không có.

Ở Lý Tộc, Thế Lâm thường xuyên ”trộm” từ kho lương mà cho đi từng thìa cháo loãng, cũng chẳng bao giờ bị cha hay Lý Kinh trách phạt lấy một lời.

Thế nhưng ở đây thì khác.

Nói cho cùng Thế Lâm cũng chỉ là một Omega yếu đuối. Lãnh Vị, nếu nhận được sự sủng chiều từ Chủ Tộc thì còn có thể tới kho lương ra lệnh một chút, còn như chính thân phận của mình bây giờ, ngấm ra chua xót, ẩn dưới vai áo kia, vết son vẫn đỏ rực một màu.

Thật may, dãy phòng Lãnh Vị chẳng có bao nhiêu người, vừa vặn có thể dư ra khá nhiều lương thực.

Jan đương nhiên hiểu Thế Lâm, một con vật nhỏ đều không nỡ làm thương,

Thế nên, yêu lại càng yêu. Say, lại càng say.

9. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 9: Uri

Giữa những vật lều che tạm, vài chú dê rúi rúc dưới nền cỏ khô, tuyết lạnh, sơn dương hay cả bò núi đều khó có thể chịu được. Vậy nên một chút sữa dê ấm nóng đã là điều xa xỉ bậc nhất mà Thế Lâm vừa đưa tay đón lấy.

Một dải người nghèo khổ quỳ rạp cúi chào.

Thế Lâm lắc mái tóc tơ.

Cái tin Lãnh Vị xấu xí đến mức Chủ Tộc vừa gặp đêm đầu tiên đã chán ghét mà tách phòng. Như thế nào có thể là một Omega xinh đẹp nhường này?

Thế Lâm cũng không để ý nhiều tới thế đâu. Xét cho tới cùng vẫn chỉ còn là một cậu nhóc mới hơn 17 tuổi, lại sống trong sự bao bọc từ bé, chỉ đơn giản là thương cảm mà mở lòng. Trong tất cả, đều không có một chút nào suy tính.

Liên lệnh cho vài Beta theo hầu, lại cùng với Jan mở từng bao lương nhỏ, chất vài nhen củi khô đổ lửa một nồi thật to.

Vụng về mà đưa cổ tay kia đảo bên nồi từng thìa từng thìa, vừa mức lên, bàn tay Jan đã đỡ vội lấy chiếc tô lớn sứt sẹo:

- Cẩn thận nóng.

Thế Lâm nhìn thấy trên khuôn mặt đầy nét cương nghị kia, một vết bầm ngoạch qua từ khi nào, không khỏi bật lên cười:

- Jan, người chính là cảnh vệ mèo nha!

Nụ cười rạng rỡ bao nhiêu lâu nay rồi mới có thể thực tâm nở ra được.

Nhìn lại chớp tai Jan vì ngượng mà ửng đỏ. Thế Lâm lại càng muốn phá ra cười.

Thì ra, vẫn còn cái cảm giác nhẹ nhàng ấm áp đến như thế.

Thì ra, ngoài si dại một người, ngoài tổn thương vì một người. Bản thân lại có thể làm được nhiều việc đến thế.

Kìa, nụ cười của một Beta đã già tới méo mó đi,

Kìa, là một đứa trẻ vừa vui vẻ vừa tò mò men tới chạm tay lên vạt áo cậu, lại được Thế Lâm ôm trọn vào người.

- Jan, Jan..

- Nhìn đứa bé này, có phải rất thích ta không?

Jan nghĩ gì,

Lòng ngực phải hai ba lần hít thở mới thông được. Nhẹ cười hiếm hoi:

- Rất thích.

Thế Lâm lại như phát hiện ra cả một bầu trời mới:

- Jan!

- Người vừa cười!

=====

Phủ bóng tối,

Thế Lâm sau một chuỗi những ngày dài trong cung điện, mới có một hôm vui vẻ đến quên mệt, trên xe lắc lư như vậy mà đã ngủ gục trên tay Jan từ bao giờ.

Jan vuốt ve chút tóc mềm, hôn nhẹ lên trán người.

Thế Lâm,

Cứ như thế này, thật tốt.

Cửa xe vừa mở, thoáng chút lạnh khiến Thế Lâm hơi co người lại.

Vật áo khoác mở rộng, Jan đưa tay trùm, một mực bế trong lòng.

Trên khuôn mặt tĩnh lặng kia, vành môi kéo lên thành một nụ cười đầy sủng nịnh.

Bước chân tới trước cửa phòng quen thuộc. Lại như thế mà dừng bước.

Trong phòng, thân ảnh cao lớn đã như chờ đợi từ rất lâu.

Uri đưa ánh mắt sáng sắc hướng về phía hậu cửa, bước tới, hướng đôi tay dài vươn ra.

Đầu ngón tay Jan bám trên vật áo bông kia khẽ siết lại, chắc giọng không muốn buông người:

- Chủ Tộc, Lãnh Vị đang ngủ.

Uri hiển nhiên không lui một bước, dứt khoát không thu tay lại.

- Người cũng biết đó là Lãnh Vị sao?

-

- Là Lãnh Vị của ta. Rai Uri.

Trên gương mặt Jan, hàm răng cắn chặt thành một đường xương hàm nổi rõ.

Im lặng, đến từng nhịp thở đều như không thể kìm lại nổi. Uri híp đôi mắt, chậm rãi nhả từng từ:

- Jan. Người nên biết vị trí của mình.

Jan ngoảnh mặt, nén từng ngụm không khí kia cưỡng ép dồn xuống ngực. Đưa cả thân hình mềm nhỏ đó tới đôi tay Uri đang chờ sẵn.

Cánh cửa cũng như hiểu tâm người, không mở khép lại.

Jan hướng đôi mắt về phía trong, lại chỉ nhận được một bóng lưng rộng lớn của Uri xoay người.

Phía bên ngoài trời, tuyết rơi lạnh đầy trong tim.

Mùi Gỗ huyết long đau đớn găm thét cô đặc một mảnh trời, mái tóc che ngang vành mắt kia, cấu đỏ, phủ đầy tuyết tan ướt đầm.

Thế Lân.

Còn đâu nữa, một Omega nhỏ bé, cuộn tròn như một chú mèo con ngoan ngoãn, khi tỉnh dậy lại là đôi mắt nâu lười biếng duỗi hai tay về phía ta.

Jan, Jan.

Người phải bế ta.

Thế Lân.

Nếu được, một đời này ta nguyện ý bế người trên tay, để đau khổ và lừa lọc kia dải lót dưới gót giày một mình ta gánh chịu.

Máu đang nhỏ đầu cuống tim ta,

Là tự hai tay trao đi kẻ mà mình yêu nhất.

Ảo ảnh cả thôi.

Cũng chỉ là do ta một mình tự tâm dột lấy.

Alpha thì sao?

Thân phận thì sao?

Ta thật sự, thật sự, còn không biết rút cuộc bản thân là đã làm sai điều gì?

Cách cánh cửa kia.

Người....có thầu hay là người không thầu...?

Tuyết rơi dày thêm dày,

Lòng người thêm nhỏ máu.

Mái tóc phủ thêm phủ,

Đau đớn liệt tâm gan.

Đêm này, có một bóng dáng vuốt chuôi dao nhỏ, phủ gục bên ngoài sảnh, tuyết ướt đầm vai người.

=====

Rạng sáng, từ ngay trên bàn kia nhìn xuống.

Uri vẫn không thể hiểu hết được.

Cảm xúc đầu tiên của khi đỡ Thế Lân trên tay mình.

Là ánh mắt day dứt của Jan.

Khí tức cực đại như bị dồn nén hết trên từng ngón tay run rẩy khi trao người.

Đó hiển nhiên không phải là một ánh mắt của kẻ dưới dành cho chủ nhân của mình.

Vì cái gì một kẻ Alpha cường đại như vậy, lại chịu nép mình ngang bằng với những đồ gả hôn mang theo sang Rai Tộc?.

Không lẽ... Thế Lân giữ hân ta lại quả thực là để bồi giường?!

Một Omega đem hết cả phần lương thực của mình đi chia cho những kẻ đói nghèo thấp hèn, lại không vì bản thân mình chịu khổ mà đi vạch trần ta trước mặt Lý Tộc.

Nhìn một thân người mảnh dẻ nằm kia.

Như thế nào cũng đều không tin nổi.

Uri thực sự chìm trong một mớ hỗn độn bủa vây.

Rõ ràng biết rằng định mệnh của chính mình không nằm nơi đây, Sonu cũng chính vì mình mà nửa sống nửa chết.

Vậy mà vẫn không cản được mong muốn thấu hiểu gương mặt nghiêng góc sáng đẹp đẽ kia,

Thế Lâm, người rút cuộc là người như thế nào?

Uri chậm rãi đứng dậy, cởi chiếc áo khoác ngoài.

Phermone lan tỏa. Mùi Quế thơm nhàn nhã đưa hương.

Phép thử này. Dễ thôi.

- ———

Thế Lâm dường như cảm được một mảnh ướt át dán trên môi, lưỡi biếng xoay đầu...

Lại mơ nữa sao, mùi hương quế thơm nồng...

Vừa dẫn dụ lại vừa sợ hãi.

Hình ảnh một đôi mắt sáng như sao ấy, lo lắng hút đi chút máu độc từ vết thương tím bầm, liền muốn đưa tay đón lấy.

Nhưng nhận lại là từng cú ném người, từng chút nghiền nát bàn tay ta rớm máu..

Mùi quế thơm càng ngày càng nồng, càng ngày càng dày đặc..

Nóng ran.. Khó chịu như vậy..

Không...

Thế Lâm choàng tỉnh.

Khuôn mặt kia gần kề đến mức hoảng hốt.

Đôi tay Uri dừng lại trên lồng ngực hé mở, nơi hai đầu vú nhỏ vên vên một chút.

Cảm giác lạnh lẽo khiến Thế Lâm thoáng chốc thanh tỉnh, nhớ đến cái đêm đầu tiên đau đớn kia, sợ hãi co gập người lùi lại.

- Uri.. người...

- Người.. sao lại ở đây?

Uri bình thản cởi lưng quần,

- Đây vốn là phòng của ta, có gì lạ?

-

- Ta... vậy ta... sẽ qua phòng khác.

Thế Lâm nhận tình huống rồi, vội vã luống cuống kéo chiếc áo khoác bên cạnh, lại bị đôi tay kia ghì giữ.

- Người là Lãnh Vị của ta, Omega của ta, chẳng lẽ người định cự tuyệt Alpha của chính mình tiến vào?

Thế Lâm sững người.

Uri hướng khuôn mặt kia ngửi tới bên bả vai run rẩy, khoe miệng nhếch lên một đường cong:

- Mùi hoa trà.

- Được, ta cũng rất thích.

Đôi tay vờn quanh, vạt áo bật tung, trên cổ từng vết hôn ngân mờ đỏ tràn dần.

Làn da mềm như lụa, hương thơm ngào ngạt tuôn trào, hậu huyệt kia bắt đầu đón mở mấp máy.

Là cổ tình thả Phermone kích tình kia.

Nhưng,

Sao thế này?

Không phải chỉ mới hơn hai tháng trước,

Là chính bản thân hắn còn quỳ xuống mong gặp được ta?

Giờ đây cả thân hình lại cứng ngắc, dương vật nhỏ bại lộ yếu ớt không dám ngẩng đầu kia, là gì đây?

Chính Thế Lâm cũng không biết, không biết nữa...

Không dám cầu xin. Lại cũng không dám đón nhận lấy.

Là hạnh phúc hay bi ai, chính bản thân cũng không thể hiểu nổi.

Nhưng... rõ ràng là không muốn!

Đôi môi mím chặt, vành mắt bật ra nước nỏ.

Uri dấy mắt khê động

Lại nói là thu nuôi một Alpha bởi giường ư?

Đến cả đầu ngón nắm kia một mực vẫn còn chưa tuốt xuống hết.

Uri đỡ đôi mắt ngập nước kia,

- Người sợ hãi?

Thế Lâm cắn chặt môi,

Uri bao trọn thân hình kia vào trong lòng, thu lại Phermone.

- Ngủ đi.

Mỉm cười. Đúng, chính nó. Đôi mắt ngập nước của bảy năm trước.

Thật không ngờ, lý do chân chân chính chính khiến Lý Tộc một mực ép hôn ta,

Lại là vì mái tóc tơ mềm này, từ ấy đều đem theo sợi dây đỏ trong lòng.

Quả thực là không tưởng!. Những thứ kỳ diệu trên đời này, đã thực sự xảy ra.

Vậy mà suốt bảy năm qua ta không hề hay biết sự tồn tại của người.

Hôn lên chớp mũi người.

Thế Lân.

Trái tim Uri đã tưởng như lạnh ngắt từ lâu, hôm nay nảy lên một nhịp rung động này.

10. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 10: Lựa Chọn

Hôm sau.

Khi Thế Lân đảo quanh một lượt, lại không phải là mái tóc ngang vành mắt kia,

Một kẻ hầu xa lạ cúi người tiến tới.

- Lãnh Vị người tỉnh.

- Người..

- Jan!

- Jan!

Thế Lân dường như không để ý tới đồ đạc khắp căn phòng đều đã có sự thay đổi, lò sưởi ấm hơn, ngay trên nền đất lạnh giá cũng đã được lót một lượt thảm trải mềm mại,

Bật gọi tên người, kéo chiếc áo khoác hờ hững, đôi mắt bắn loạn đảo tìm khắp xung quanh.

Không thấy...

Túm lại một kẻ hầu:

- Cảnh vệ của ta đâu?

- Người có nhìn thấy hắn không?

Kẻ hầu kia chỉ kịp ngơ ngác, Thế Lâm đã đảo gót chân tới bậc cửa, một đôi tất mỏng lại quên mất nền tuyết quá lạnh lẽo mà đỏ chân tìm tới cửa phòng kia.

- Jan.

- Jan!

- Người có trong đó không?

Jan ngồi sững trên bàn, tay vuốt trên miệng chuôi dao móc.

Dưới chân là một vũng nước đọng còn chưa tan hết.

Cửa không mở.

Thế Lâm run rẩy chịu từng cơn gió lạnh đến rất má.

- Jan..

- Jan,

- Ta biết người trong đó.

- Ta có thể ngửi được mùi của người. Ta đã rất sợ, rất sợ...

- Tối hôm qua...

- Tại sao người lại rời đi...

Jan khép chặt đôi mi.

Từng lời thì thầm nước nở ấy, để làm gì đây?

Ta có thể không rời đi sao?

Ta thật hận chính mình không đủ khả năng cũng không đủ quan trọng với người để ở lại.

Thế Lân.

Người rút cuộc cũng có thể hoàn thành ý nguyện được ở bên Alpha ấy.

Vậy còn ta tính là gì đây?

Tại sao, lại không thể miễn cưỡng giữ một khuôn mặt bình thản gượng gạo, như trước đây.

Hay, là đã lún sâu quá rồi?.

Đến mức mà không thể rút ra được nữa.

Bình thản sao? Ta không làm được.

Một kẻ ôm hôn người trong chăn ấm kia. Còn ta, cũng chỉ có thể ngậm tuyết dầm sương suốt một đêm trường.

Để làm gì đây?

Ta đã thấy, mùi quế thơm kia vì người mà cuồng dã phóng thích.

Hắn, là say mê.

- Người về đi.

Ba chữ vang lên,

Một mảnh im lặng đến đáng sợ.

Thế Lân lắc nhẹ mái đầu, dùng sức lấy tay đập lên thành cửa tới phát đau.

- Jan!

- Jan!

- Ta muốn gặp người!

- Mở cửa cho ta!

Trả lời, chỉ là một giọt nước mắt khó khăn nóng hổi vừa rơi xuống gò má của Jan.

Alpha lạnh nhạt nhất, không biết khóc, chẳng biết cười.

Ngày hôm nay rơi nước mắt rồi.

Thế Lâm ngồi sụp trước cửa phòng. Đôi chân gần như tái đi vì giá lạnh.

Vì sao không ra gặp ta...

Suốt bảy năm.

Chưa một ngày nào khi đôi mắt ta vừa mở, lại không thể tìm thấy người.

Xa nhất, cũng chỉ là hai sải tay ta nhoài tới.

Gần nhất, chính là thấy người đang nhìn ta.

Hôm nay chỉ là một bậc cửa này, người, lại không đỡ ta lên nữa.

- _____

Bước chân xôn xao vội vã đạp lên nền tuyết tìm kiếm. Thế Lâm vừa kịp ngẩng đầu,

Cả cơ thể mảnh nhỏ đã nằm gọn trên tay một người.

Uri mở chất giọng trầm thấp, bế người rời khỏi.

- Người sao lại ở đây?.

- Nền đất rất lạnh.

- Để ta ôm người về.

Đôi chân đã lạnh tới tê cứng, chút phản kháng cuối cùng cũng đành chỉ dựa vào ánh mắt lưu luyến nhìn trên thềm cửa kia.

Trong này,

Một mảnh nhút nhối.

=====

Ngay khi cả cơ thể vừa ấm lại,

Uri cũng mới cất bước rời khỏi chẳng được bao lâu,

Trái tim Thế Lâm một mực nhảy rộn, thúc giục tìm người, lên đi.

Thế Lâm không gõ cửa nữa, mím môi trèo qua cửa sổ.

Bịch

Tiếng ngã lớn như vậy.

Làm sao một cảnh vệ như Jan lại không biết?

Vậy nhưng hương hoa trà kia quá quen thuộc. Đôi bàn chân nhỏ nhắn ngày ngày đặt trên tay kia mà nâng niu. Sao lại có thể không nhận ra đây?.

Cả người Jan phút chốc bị ôm chầm lấy.

Đôi mắt nâu kia mở lớn, nững:

- Jan,

- Sao hồi sáng người không mở cửa cho ta?

Jan cắn chặt khớp hàm, đẩy người sau lưng ra khỏi.

- Người lại tới đây nữa?

Đôi tay lần đầu tiên bị chối từ, sợ hãi túm lấy một vạt áo kia.

- Jan... đừng không cần ta, được không?

- Ta biết, người là tốt nhất, là tốt nhất.

Jan xoay người lại nhìn từng dấu hôn in đầy trên cổ kia, bình thản:

- Trước đây Lý Tộc vì lo lắng cho người không được sung, nơi lãnh thổ này chưa quen thuộc nên ta nhận lời hứa với Lý Tộc mà tới đây bảo vệ người.

- Hiện giờ, người đã cùng Uri hòa hợp làm một, sung hạnh đều có cả.

- Ta sẽ trở về Lý Tộc.

Thế Lân lắc nhẹ mái đầu, lùi ra sau mấy bước:

- Người trở về Lý Tộc?

- Jan.. Người thực sự sẽ rời xa ta?

Jan mỉm cười:

- Người là Lãnh Vị. Là Omega của Rai Tộc,

- Ta làm sao có thể ở bên cạnh người được mãi?

- Ta cũng là Alpha. Chẳng phải ta cũng nên đi tìm bạn đời của mình rồi sao?

Thế Lân không nói nữa...không nghe nữa.

Tim này, đau, rất đau, rất đau...

Jan.. cuối cùng vẫn là người không cần ta!

Cánh cửa xô đẩy một mảnh.

Đôi gót chân hồng lấm tuyết rồi.

Jan chạm lên chuôi dao móc kia. Cười vang tới cuống họng cũng đều bật máu.

Điều kiện để Thế Lâm có thể nhận được sung hạnh của Uri.

Việc đầu tiên chính là một Alpha như ta đây, không thể nào ở bên cạnh người được nữa.

Xin lỗi.

=====

Hơn một tuần rồi.

Tại sao lại chẳng vui như những gì chính bản thân đã mơ tưởng đây?

Ban ngày có thể dành trọn thời gian là ở bên Omega ấy.

Nhưng hàng đêm hàng tối kia, Uri đều chẳng phải một mực về bên cạnh ta đó hay sao?

Nhảy một điệu vũ cho người,

Lại không thấy đôi má ửng hồng ngần ngại,

Ngửi tràn mùi hương quế kia,

Lại không thấy trong lòng vui sướng nữa.

Jan.

Ta chưa từng một ngày lại nghĩ rằng.

Xa người,

Chính là cái cảm giác đem luôn một phần linh hồn ta đi mất.

Người xem.

Chỉ cần ta trêu người một chút, đôi tai kia sẽ chớp đỏ.

Người xem.

Chân ta bây giờ rất lạnh, người tại sao không đến sưởi ta nữa? Sao không đến dẫn lại đôi chân nghịch ngợm không muốn xỏ tất bông?

Người xem.

Ta đều để dành từng thớ thảo quả mà người thích nhất.

Jan.

Người rút cuộc. Cũng lựa chọn rời xa ta.

11. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 11: Galvin

Bồn tắm rục hơi nước ấm.

Đã gặp được Jan rồi, lại chỉ nhận được một cái cúi chào hờ hững.

Chẳng bao lâu nữa, người sẽ thực sự rời khỏi ta.

Nhưng lựa kia, sủng ái này. Ta lại chẳng một chút nào thấy vui được nữa.

Hóa ra, câu bảo vệ một đời kia, là người nói dối.

Thế Lân ngả thân người gục ra phía sau thành bồn,

Nước mắt nhỏ xuống một dòng.

Cả người trần trụi thoải mình xuống làn nước ấm.

Xa rồi, vĩnh viễn, chẳng thể nào lưu lại người được nữa.

Người nói đúng,

Một Alpha như người làm sao có thể mãi mãi ở bên cạnh, đưa tay đón lấy đôi chân nhỏ của ta?

Một Alpha như người cũng đương nhiên phải đi tìm bạn đời cho mình. Sẽ là một Omega xinh đẹp, sẽ là một Omega vì người có thể sinh hai hay ba bốn mầm đường nhỏ xinh.

Jan,

Chỉ là, ta không hiểu vì sao, lại đau đến như vậy.

- —-

Tiếng bước chân người vật mở tấm che.

Thế Lân thoáng giật mình nhìn ra.

Uri...

Uri nhìn ngắm cần cổ thon dài, yết hầu nổi lên đẹp như mời gọi, bờ vai kia xương gợn từng đường như tạc, làn da phủ một tầng hơi nước rịn mỏng, hai trái anh đào trước ngực nửa chìm xuống nước, lại như không đành lòng mà hướng phía trên.

Đôi mắt Uri hẹp lại một chút, nuốt khan một ngụm nước bọt.

Là đẹp, đẹp đến mê mẩn.

Thế Lân cuống cuống tìm kiếm xung quanh, nhưng kể cả là một chiếc khăn kê tay với nhất, cũng bắt buộc phải trần trụi như vậy đứng lên,

Còn không kịp suy nghĩ thêm một chút nào, đôi tay kia đã tiến tới một đường nhắc bóng.

Nước ẩm văng tung tóe dội thành bồn, bắn hắt lên người Uri.

Thế Lâm hoảng hốt đến không nói ra lời, ngay trên tay người ngược nghịu che đi bụi cỏ nhỏ chen giữa hai chân.

- Uri.. người..

Uri mặc nước ướt thấm sang cả vạt áo chính mình, đưa ánh mắt say đắm nhìn tới đôi môi hồng nhỏ.

Hôn lên.

Cả người Thế Lâm một trận run rẩy.

Nụ hôn đáng mơ ước là thế, đáng khát khao là thế,

Đầu lưỡi kia còn cuộn tới hàm răng ngọc, mơn trớn đưa đẩy.

Mùi hương quế thơm phút chốc bung bật quyện nén từng vách không khí.

Đôi mắt Uri chớp đỏ vành, bàn tay đỡ sau lưng tham lam vuốt ve làn da mềm mượt, lại đảo tay khiến Thế Lâm ưỡn nhẹ người, thèm khát đời môi lưỡi xuống hai núm vú xinh đẹp kia, mút lấy.

Thế Lâm giật nảy eo, rên lên một tiếng không tự chủ.

Thế nhưng,

Dù người kia là Uri..

Sâu trong tâm khảm này vẫn là không muốn, không muốn...

Đôi bàn tay mảnh khảnh bám lên mái tóc kia, đẩy ra.

- Chủ Tước.. Ta.. ta thấy không khỏe.

Uri sợ rằng chính vì lần đầu tiên kia đã làm Thế Lâm bị ám ảnh nặng nề, vậy nên từng chút mơn trớn không dám vội vã.

Đặt người trên giường, Uri đỡ nhẹ lấy cằm, hôn lên tỉ mỉ lên vành tai kia:

- Thế Lân.

- Ta sẽ nhẹ nhàng.

Nếu là trước đây, chỉ cách biệt vài tháng thôi.

Có lẽ hương hoa trà này sẽ phát điên mà nhảy rộn.

Vậy nhưng bây giờ lại buông xuôi nhạt nhòa đến thế này?

Cho đến ngay cả khi Chủ Tộc cao quý kia, Alpha cường đại mơ tưởng suốt bảy năm một lòng muốn gửi trao thân cho người kia, đưa khuôn miệng ôm bọc lấy dương vật nhỏ hồng hào mà liếm mút nhẹ nhẹ, khiêu khích trên đầu mũ nấm, mơ trốn tới lỗ nhỏ kia.

Thế Lân vậy mà.

Không phát tình.

Hậu huyết khô khốc,

Dâm thủy không một chút nào sóng sánh đưa ra.

Cơ thể phơi bày như mặc người si dại.

Uri nặng nề hơi thở, đưa tay gạt ngang vệt nước mắt nhỏ, kéo lấy tấm chăn phủ ngang ngực Thế Lân, hôn nhẹ lên mi.

- Là ta sai, ta đã không hiểu tình cảm của người dành cho ta, đã cường bạo khiến người phải sợ hãi,

- Thế Lân.

- Dẫu rằng không thể cho người liên kết mà người muốn, nhưng ta sẽ đối xử với người thật tốt.

- Chúng ta còn nhiều thời gian. Ta sẽ đợi.

- _____
Uri rời đi rồi, Thế Lâm run rẩy đôi mi kia.

Jan...

Sau này, người cũng sẽ làm như vậy, với một Omega khác.. đúng chứ?

Cũng sẽ ôm, cũng sẽ hôn, cũng sẽ nâng niu Omega của người, từng chút một, có đúng không?

Thử hỏi trên thế gian này, thứ gì là tình, mà lại chẳng phải là tình?

Cứ ngỡ đó mới chính là niềm khát khao lớn nhất.

Đến khi nắm trong tay rồi, mới hiểu rằng.

Hóa ra, thứ con người ta những tưởng đẹp nhất, kỳ diệu nhất.

Lại không phải là ánh sáng rực rỡ kia.

Mà là, thứ vốn ở ngay bên cạnh mình, ngắm nhìn mình.

Chín phần trăm thôi.

Ta vốn dĩ đến bây giờ còn không dám tin tưởng.

Thứ Phermone tương thích kia giữa ta và người, thực sự chỉ có chín phần trăm?

Nuối tiếc.

=====

Chiều muộn, mái tóc che ngang đứng chờ trước cửa phòng.

Người đến từ biệt ta?

Không tiếp.

Jan.

Ta nhất định không gặp người.

Ta nhất định không muốn chào người.

Nghĩ rằng, như thế, người sẽ rời đi chậm một chút, một chút.

Một tiếng, hay hai ba tiếng nữa lại trôi qua rồi.

Ta, ngay cả lệnh truyền đến dùng bữa tối của Uri cũng không muốn nghe, chỉ là để nhìn bóng người đổ xuống theo ánh trăng non kia hắt trên thành cửa.

Bước chân lay động.

Thế Lân siết chặt tay đặt trên lồng ngực.

Rời đi rồi.

Thực sự rời đi rồi...

Jan...

Khi run rẩy mở cửa ra, hương gỗ huyết long đã chỉ còn là chút gió thoảng.

Dưới chân Thế Lân.

Chiếc dao móc quá đỗi quen thuộc kia, lặng im nhìn người.

=====

Bên vách tường này, một kẻ thoát bước chân, bật vượt qua tường, thoát đi.

Phòng phía sau cung điện,

Galvin mở nửa khuôn miệng cười.

Đến lúc rồi.

=====//=====

*Galvin: Là em trai của Uri. Đã giới thiệu ngay phần đầu tiên của truyện.

12. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 12: Bảy Năm

Vài ngày trước,

Lâu đài nhỏ, cách Cung điện Rai một nửa ngày đường.

Galvin đưa tay viền theo đường râu được cạo tıra vô cùng cẩn thận và sắc nét, đôi mắt sắc như dao híp mắt đưa về phía kẻ hầu kia:

- Người chắc chắn?

- Thưa chủ nhân, không có sai sót.

Galvin mỉm cười.

- Tốt lắm.

Galvin là em trai Alpha duy nhất của Uri. Cùng cha, khác mẹ.

Từ nhỏ cùng lớn lên bên nhau, thế nhưng vì sao chỉ là sinh chạm ra vài năm, hoặc danh phận người mẹ không phải là Lãnh Vị, mà cuối cùng lại bị phân cho một mảnh nghèo nàn, cách tới nửa ngày đường xa?

Galvin miết lên miệng chiếc ly thủy tinh sáng bóng.

Hai năm trước, kỳ công đi tìm được kẻ có tỷ lệ tương thích cao gài gắm bên cạnh Uri. Vậy mà không ngờ, đến cuối cùng tên Omega đó lại vì bảo vệ hắn mà làm lỡ hết kế hoạch thủ tiêu.

Lại cứ nghĩ rằng tên đó thực sự đã chết.

Là không ngờ, sau khi Lãnh Vị kia mới nạp về, cho người dò tìm chút tung tích, lại phát hiện ra.

Uri, người thế mà u mê không dứt, còn vì tên Sonu đó mà xây thêm cung điện, ngày ngày đêm đêm bồi giường một kẻ nửa sống nửa chết suốt hai năm.

Định mệnh sao?

Nực cười, nếu người biết được rằng, hắn, chẳng qua cũng chỉ là một con chó ta gài vào. Về mặt của người sẽ thế nào đây?

Uri, Uri.

Sinh khí Alpha ta vốn không so được với người,

Nhưng trí óc này khẳng định không thua kém người một phần.

Nếu tên Sonu đó chết dưới tay Thế Lâm kia, người, sẽ kiểm chế được sao?

Đốt cháy lên hiềm khích giữa hai lãnh thổ Nam – Tây.

Để xem xem, địch trong địch ngoài, người còn có thể giữ chức Chủ Tước đó, đến bao giờ?

=====

Từ việc ám sát Uri hơn hai năm trước, bài trí của cung điện này cùng với hệ thống lối đi - vào, cảnh vệ đều theo sát từng bước chân nhỏ.

Đến ngay cả việc điều tra chút thông tin về Lãnh Vị, Galvin cũng đã phải gài gắm người một mực tỉ mỉ mới nắm được.

Nói đến việc đưa người vào Chính điện, lại kéo thêm một Thế Lâm có mặt ngay đúng lúc, quả là khó hơn lên trời. Người muốn tuyển vào Chính điện không chính mắt chính tai người kề cận Uri tuyển thì nửa bước cũng khó khăn.

Galvin mặt không biến sắc, tay gõ nhịp trên bàn.

- Được lắm!

- Nếu đã là khó tới như vậy. Galvin ta cũng không ngại tự mình ra tay.

Đương nhiên, cửa chính điện không thể nào không rộng cửa chào đón. Xét cho đến tận cùng kia, Galvin vẫn là một Alpha mang dòng máu của Rai Tộc.

Chỉ có điều, tên cảnh vệ tóc che khuất nửa gương mặt kia, thực sự quá khó xơi. Vài kẻ đã về tay không, tiếp cận đến một sợi tóc của tên Omega Lý Tộc cũng chưa được.

Vừa hay một đêm này tên Jan kia rời khỏi,

Vừa hay cho một Thế Lâm lại bỏ qua lời truyền lệnh dự thiết khách.

Galvin trên bàn thiết tiệc giữa chính điện này, mỉm cười hướng Uri đưa tay rót rượu.

- Đây là rượu chính tay ta ủ.

- Thực quý thực hiếm.

Uri dẫu có nghi kỵ bao nhiêu lần, xấu đẹp gì trước mặt cha mình đều không thể không đỡ lấy từng ly nhỏ từ trên tay em trai mình rót tới.

Galvin cười nửa miệng, nhìn yết hầu kia dao động.

Uri à Uri.

Cơn thịnh nộ của người, mùi Phermone điên cuồng kia, sẽ được nhân lên bao nhiêu lần bởi hương rượu này đây?

- ———

Bóng trắng dần đã rõ ràng hơn,

Thế Lâm cứ như vậy dắt chuỗi dao bên hông mình, vuốt nhẹ.

Cảm tưởng như một đôi mắt che ngang đang nhìn tới..

Jan, người đang ở đây, ở ngay đây....

Bóng sáng vượt qua,

Thế Lâm chỉ trong chớp nhoáng mất đi ý thức, thân hình mảnh dẻ ngã gục.

Người, được đưa đi.

Lưu luyện còn mùi hương trà bật lên đầy lo sợ...

=====

Phòng Sonu.

Không....!!!!

Tiếng hét thất thanh của mấy kẻ người hầu, tiếng chậu nước ấm vỡ tan tành rơi rớt, khiến Thế Lâm mơ màng tỉnh dậy...

Một mùi tanh nồng xộc lên mũi, Thế Lâm hoảng hốt cựa mình...

Toàn là máu....

Sao lại thế này...

Người này chẳng phải là... Omega định mệnh của Uri sao?

Tại sao ta lại ở đây?

Tại sao...

Tay, quần áo.. đều là máu?

Thế Lâm tròn đôi mắt nhìn bàn tay nhuộm đầy máu đỏ, trên lồng ngực Sonu, chuôi dao móc đâm ngập.

Không phải là một nhát nữa...

Mà là hai, ba, bốn...

Cả thân hình gầy yếu kia...

Thế Lâm run rẩy đến không nói ra thành lời... Lùi chân lại phía vách tường lắc đầu hoảng hốt.

Không... không phải ta...

Bước chân nặng nề dồn dập chạy tới.

- Sonu!

- Sonu!

Tiếng gầm gừ như bật tung một mảnh, mùi quế thơm vừa nghe tin đã không thể kiềm chế mà lao đến bên cạnh.

Sững người.

Uri run rẩy tay đặt lên chóp mũi kia....

Không còn thở...

Người đã không còn chút hơi thở nào vương lại...

- Sonu, Sonu... không... ta cầu xin người hãy tỉnh lại.

- Cầu xin người....

- Sonu..

- Tỉnh dậy đi, là ta đây, Uri của người. Alpha của người...

- Sonu...

Không một chút cử động, máu cũng đã không còn để trào ra nữa...

Uri ngẩng mặt, nhìn Thế Lâm hai tay dẫm máu.

Ánh mắt như từ địa ngục đưa tới.. khảm tanh mùi căm giận.

- Người!

- Là chính người!

Cả người Thế Lâm lập tức bị ném xuống đất,

Cú rơi nặng trĩu gần như gãy mất nửa phần xương cốt kia.

Mùi quế quện lên đau thương đến nỗi không có bất kỳ kẻ beta nào có thể ngẩng nổi đầu tiến tới can ngăn, đều quỳ rạp.

Thế Lâm lắc mái tóc, khó khăn mở lời:

- Không..

- Uri..

- Không phải ta..

- Tin ta...

Uri tóm chặt cổ áo Thế Lâm.

- Tin người?

- Nói ta có thể tin người sao?

- Ngay cả khi tận mắt nhìn đôi tay người nhuộm máu Omega của ta!

- Sonu của ta!

- Là của ta!. Định mệnh của ta!

Thuốc trong rượu kia thực thấm, nhân cơn cuồng phong này đến bao nhiêu lần đây? Đôi mắt kia đã không còn một chút hồn người. Trong đáy mắt ấy chỉ có một từ:

Hận.

Ngập tràn những máu và lửa.

- Trả Sonu lại cho ta!

Tiếng gầm mang theo cơn điên cuồng, Phermone quét thành một rừng bão tuyết, gào thét bật tung một mảnh cung điện.

Soạt.

Mũi dao xuyên tới.

Qua vạt áo Thế Lâm, máu tràn đầm một mảnh thê lương.

Bàng hoàng, ngỡ ngàng, rồi lại chua xót nhận ra, chua xót mỉm cười, ôm lấy chuôi dao đang còn găm trong thân thể.

Mất hết kiểm soát. Uri xoắn tay, đôi mắt vương đầy tơ máu, bóp lấy chiếc cổ trần.

Đôi tay rắn như thép, siết chặt.

Là sợ ta trốn được hay sao? Là sợ ta không thực sự sẽ chết ngay đi?

Hơi thở yếu ớt dần, người cũng không còn muốn giãy dụa được nữa...

Bầu trời xoay vòng tối tăm. Ánh sáng tắt dần.

Uri.

Ta tin người bảy năm.

Chờ người bảy năm.

Yêu người bảy năm.

Người, thế nhưng lại chưa từng tin ta.

Sự sống này,

Bởi vì yêu mà dày vò.

Bởi vì tang thương mà đứt đoạn

Bên người chừng ấy thời gian,

Dấu son đỏ trên vai ta vẫn còn.

Ta đã từng muốn dâng hiến nó cho người.

Ngày hôm nay lại phải đem nó rời theo.

Người ấy đã đi rồi.

Cơ hội bên người. Ta cũng không còn chờ mong nữa.

Jan...

Ta sai rồi.

Người có thể nào, một lần nữa đưa ta trở về hay không?

- _____

Galvin đương nhiên hài lòng một cảnh trước mắt.

Đôi cánh tay co kéo lại cha mình vướng víu không thể bước tới.

Hơi thuốc từ men rượu kia khiến Phermone ngày càng quyến đặc.

Trên hần cổ của Thế Lâm đã gần như in từng vết ngón tay. Hơi thở cũng dường như đã đứt đoạn.

Lại không ngờ rằng chưa đầy được vài giây, mái vòm kết từ đá khối kia tựa ý có thể rung chuyển.

Răng rắc một vùng, đá vụn tản rơi.

Đám người hầu hoảng hốt như dạt sang một bên, ngay chính Galvin và cha mình cũng khó khăn mở mắt.

Gió tuyết mù trời, những gốc cây khô cằn bật rễ đập tan từng ô cửa kính.

Sức mạnh cường đại quật ra từ phía căn phòng nơi Uri kia tỏa ra bao nhiêu lại bị ép lại bởi mùi Gỗ huyết long sôi trào.

Từng mảnh tường đá nứt toác,

Một Alpha như sấm rạch giữa trời đảo bước dồn đến.

Jan cắn chặt đôi môi vỡ máu, bức tỏa Phermone, mặc cho từng mạch máu kia có thể nứt vỡ khiến chính bản thân tan ra thành tro bụi.

Từng ngón tay của Uri đặt trên cần cổ kia miễn cưỡng bị cạy mở.

Thế Lân như trượt xuống tấm đệm bên từ máu và xương tủy của một Alpha cực đại rút ra đan lấy.

Jan mất đã đổi màu nâu rực như Gỗ huyết long, mạch máu trên người nổi cuộn, vụn đá trên tường vừa rơi ra chạm tới khí tức này liền tan thành bột đá.

Uri thực sự không thể ngờ được Jan- tên đó vậy mà bất chấp mạng sống kia!

Bước chân áp đặt lùi lại, phun ra một miệng máu.

Gầm lên giữa những tiếng răng rắc đổ vỡ:

- Người điên rồi!

- Rút hết sinh khí của Alpha đổi mạng cho hần?

- Hần đáng sao?!

Gió cuộn thành lốc xoáy, Jan bế trên tay thân hình kia, máu rải ướt đầm từng vệt chân rời khỏi.

Nếu có thể tròng mắt nhìn người ta yêu dấu chết đi.

Hỏi ta đáng hay không đáng tan ra làm tro bụi?

Đáng.

13. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 13: Cha

Một góc cung điện rung chuyển,

Từng góc đá hoang tàn tro trọi giữa bão tuyết, khung cảnh hỗn loạn.

Người hầu chen lấn cố gắng chạy khỏi mùi Phermone tan dần. Cảnh vệ vừa thoát khỏi khí tức chèn ép nghẹt thở của Gổ huyết long liền mở đường chạy tới.

Galvin đẩy mắt rực sáng, cười đến bật tiếng trong lòng.

Quả là trời đã giúp ta. Tên Jan đó không phải là một Alpha bình thường, khí tức rút ra khiến lay chuyển được từng khuôn đá tảng.

Cảm được Sinh khí Alpha của Uri đã thương tổn không nhỏ, liền đẩy chính cha mình về phía hành lang.

- Cha!

- Cha đi trước đi.

- Uri để con lo.

Galvin tiến tới bên cạnh Uri bên giường đá, muốn nâng thân xác Sonu rời khỏi.

Soạt.

Sau lưng. Một nhát dao lạnh lẽo xuyên tới.

Uri không thể tin ngoảnh sang phía chính người em trai của mình.

- Người...

Galvin cau khóe miệng:

- Có trách, thì tự trách người. Lại đi tiếc nuối một tên dân nô do chính ta gài vào.

- Hai năm trước ta không giết được người.

- Nhưng bây giờ thì... vĩnh biệt.

Khắc.

Uri nhìn xuống nơi bụng kia.

Vết đâm thêm sâu. Chuôi dao lút cán xuyên thủng tới trước bụng.

Có đau đớn đấy.

Nhưng lại không đau bằng chính những lời vừa nghe được.

- Người nói gì?

Galvin bóp lấy cầm Uri, cắm phần ẩn sâu thêm chuôi dao.

- Anh trai à anh trai, dựa vào cái gì mà người lại được thừa kế Rai Tộc?

- Dựa vào cái gì mà ta lại bị đuổi tới một nơi hẻo lánh làm dê làm chó?

- Dựa vào cái gì?

Galvin hất tay:

- Alpha mạnh nhất Rai Tộc ư?

- Ta sẽ dùng chính Phermone của mình, Giết chết người!

- Để ngay cả khi người chết đều phải nhớ!

Ha ha...

Tiếng cười bật vang một mảnh trộn lẫn vào từng mảnh đá lớn nhỏ sụp xuống khắp phòng.

- Galvin!

- Người có biết vì sao một kẻ như người mãi mãi chỉ có thể quỳ dưới chân ta không?!

Uri từng bước tiến lại. Mùi quế thơm tưởng như đã tan, giờ đây quyện lại thành tầng dày đặc.

Sinh khí của hắn đã bị tổn thương đến như vậy!

Lại chịu một nhát dao găm xuyên người...

Làm sao có thể?!

Galvin siết tay.

Không thể nào...

Tại sao lại không hợp phát được Phermone?

Chống trả yếu ớt, lại chỉ phút chốc đều bị ngấm lấy đảo theo chiều hương quế, giấy dựa.

Galvin sững người.

Uri điên dại.

- Sao? Không thể phát tán Phermone?

- Ha ha ha!

- Galvin!

- Đừng quên ta là ai!

- Bước chân vào chính điện này, thức ăn của người, nước uống của người đều được trộn chung với được ỨC CHẾ!

- Chỉ là, ta không ngờ. Người thực có gan phản lại ta!

Galvin muốn buông chạy.

Uri hẹp đôi mày, trở tay. Đường máu xé toang.

Vật dao rút bật ra từ sau lưng kia phun thành dòng.

Galvin không kịp kêu đến tiếng thứ hai. Ánh dao đỏ nhuộm màu tanh tươi.

Cổ, đầu đứt đoạn.

Máu nhuộm vật trời.

=====

Uri đến giới hạn, gục người trong từng tiếng kêu hốt hoảng của nhóm cảnh vệ.

Một mảnh mơ màng...

Để mặc cho dây lâu đài kia sụp đổ.

Chôn vùi đi thân xác người mà ta nghĩ rằng yêu nhất, trân trọng nhất.

Sonu.

Liên kết phá tan rồi.

Định mệnh cuối cùng cũng chỉ là một trò gian trá.

Một tên dâm nô gài vào ư?

Sonu..

Định mệnh của ta!...

Omega mà ta nâng niu,

Định mệnh này... Cũng quá đáng cay đi?

=====

Một thời gian sau.

Khỏi cần phải nhắc lại sự bàng hoàng của toàn bộ lâu đài Lý Tộc ngày hôm ấy.

Cái ngày mà nhận được tin truyền rõ ràng rằng tới đón Jan trở lại, rút cuộc lại nhất về được hai kẻ đã gần thành bộ xác khô.

Một kẻ trên người còn phủ nguyên chuỗi dao.

Một kẻ sinh khí Alpha lại chỉ còn chút hơi thở thoi thóp vẫn cố gắng ôm trọn Thế Lân trong lòng.

- ——

Lý Tộc,

Phòng Jan.

Một người hầu hốt hoảng chạy tới, phủ phục dưới chân Thế Lân.

- Xin người mau dời đến đây chính.

Trái ngược với sự luống cuống vội vã của kẻ hầu kia. Thế Lân vẫn bình thản kéo lại tấm áo choàng trên vai Jan:

- Người xem, rất đẹp.

Jan gượng ép xoay người:

- Chủ nhân, người nên tới xem sao.

Thế Lân cụp đôi mi lại.

- Được. Người cũng theo ta đi.

-

Bước chân không nhanh không chậm. Nhịp thở lại thêm buồn hiu hắt.

Đã hơn ba tháng rồi, vết thương trên người đều đã khỏi.

Nhưng nơi tim này lại không sao lành cho được.

Là trong sinh tử nhận ra rằng, một kẻ nhuộm máu trần người, hôn nhẹ lên đôi mắt ta mà nói rằng.

Thế Lân, ta yêu người

Yêu người.

Nên. Ta không đành lòng mà rời xa bầu trời này nữa, cố hết sức hết sức để gượng dậy thân hình đã tàn tạ gầy úa, gượng dậy một trái tim như đã hứng chịu ngàn mũi dao đã đâm qua kia.

Tưởng, đã chết rồi.

Lại vì một lời nói lúc mê sảng kia của người mà sống.

Ta đã nghĩ rằng người sẽ hiểu được.

Vậy mà người lại đẩy ta càng ngày càng xa.

Jan.

Ta biết phải nói với người thế nào đây?

Những ngày thấm được lau từng vết máu vỡ nát chưa lành trên người người. Lòng ta đau hơn bất kỳ bất kỳ nỗi đau nào ta từng trải qua.

Ta hỏi người,

Có tin rằng ta không giết Sonu không?

Người không trả lời.

Người nói với ta rằng, tại sao ta cần phải hỏi người một điều như thế?

Jan.

Kể ta ngỡ rằng ta yêu, chọn không tin ta.

Nhưng người, cho ta sinh mạng của người làm câu trả lời.

Thế Lâm vương khóe môi cười.

Bước chân không chút chần chừ bước qua bậc cửa.

Ngẩng mặt lên liền có thể chạm tới ánh mắt đầy day dứt dồn nén kia.

Uri gần như chạy tới, ôm siết lấy người.

- Thế Lâm!

- Rút cuộc người cũng chịu gặp ta.

- Ta xin lỗi, ta xin lỗi. Là ta đã sai.

Một mảnh yên lặng.

Thế Kinh thở dài một hơi.

Chủ Tộc Rai chỉ quỳ trước cha mình,

Vậy mà Uri ngay sau khi vừa có thể gượng sức, đã liền tới đây quỳ suốt mấy ngày mấy đêm.

Thế Phương gần như phát điên lên mà đánh cho tàn hơi thậm tệ. Vẫn một mực kia không rời đi.

Tiến tới tiến lui, cũng đã suốt mấy tháng ròng như thế.

- _____

Jan vuốt lên viên ngọc nơi chuôi dao móc, khẽ xoay đầu.

Từng thớ cơ trên người như đau như nhức.

Dẫu đã biết rằng, cuối cùng vẫn phải trả lại người....

Nhưng, ta không đành lòng.

- _____

Thế Lâm lùi người dời khỏi vòng tay kia.

- Uri. Ta tha thứ cho người. Nhưng ta sẽ không trở lại Rai Tộc.

- Thế Lâm!..

Thế Lâm mỉm cười.:

- Ta có thai rồi. Cha của mầm nhỏ. Là Jan.

-!!!!

Cả gian phòng bỗng chốc rơi vào im lặng, đặc sến đến mức không thở nổi...

14. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 14: Danh Vị

Một Lãnh Vị không thể tự rời bỏ danh vị của mình, trừ khi là bị tước đi danh vị ấy.

Để ở bên người.

Jan.

Ta cũng chỉ còn lại cách này.

Không cần danh vị nữa, cũng phể đi cả tên họ của chính mình.

Trở thành một kẻ bình thường thấp kém.

Ta cần chi đây?

Danh vọng? Thế diện? hay là những châu báu quý giá kia?

Không.

Ta chẳng cần gì hết.

Thế Lân mỉm miệng cười chua chát:

- Một Lãnh Vị đã mang thai con của người khác.

- Uri, người chắc hẳn không muốn vấy bầy Rai Tộc?

=====

Rai Tộc.

Tin truyền đồn thổi,

Lãnh Vị mất vì bệnh.

Uri sải từng bước tới đền Thiêng. Cầm một đầu tràng hoa khê vuốt.

Khi người tới đây. Là chính ta đã để người cầm dải tràng hoa này một mình lẻ bóng. Lại cũng là chính ta đã đâm xuyên nhát dao kia để đẩy người vĩnh viễn rời khỏi ta.

Thế Lân, ta biết là người nói dối.

Nhưng, là ta đáng phải chịu.

Định mệnh là gì?. Tương thích là gì?

Chính vì cố hữu nghĩ rằng nó quan trọng tới vậy, ta lại dễ vượt mất đoạn tình cảm suốt bảy năm kia của người.

Uri vung tay,

Tràng hoa bay đầy theo gió, phủ cả lên mái tóc người đứng sau.

Thế Phương nhúu chặt mày nhìn bóng lưng trước mặt, cảm phần gạt chút cánh hoa vương đầy mình.

- ——— -

Vài ngày trước, Thế Phương miễn cưỡng bị ép phải thay mặt cho Lý Tộc sang đây để làm lễ tang giả cho Thế Lâm nơi đền Thiêng này,

Ta đem em trai thương nhất của ta giao cho người còn xinh đẹp.

Đến khi trở về lại một dao găm chặt trên lồng ngực đầm máu.

Đã vậy còn hại nó đến tên họ còn phải xóa đi coi như người đã chết.

Đầu ngón tay siết chặt.

Uri.

Ta nhất định không tha cho người dễ dàng như vậy.

- ——— -

Đêm hôm ấy,

Phòng Chủ Tộc.

Bước chân nào đậu bên bậu cửa.

Trên giường, ngón tay Uri khẽ động, đôi mày rậm vẫn một mực nhắm nghiền.

Thế Phương từng bước tiến sát gần.

Ngọn dao sáng loáng vừa vụt lên, cả cánh tay liền bị tóm gọn.

- Ngươi?!

Uri hẹp đôi mắt sâu, dùng lực đẩy mạnh. Cả người Thế Phương gần như lùi ra một đoạn.

Uri sải đôi chân dài, đứng dậy.

- Vì ngươi là anh trai của Thế Lâm. Ta sẽ coi như chưa có chuyện ngày hôm nay.

- Về đi.

Thế Phương cắn chặt hàm răng:

- Ngươi đã biết?

Uri lạnh nhạt:

- Mỗi một lần ta tới Lý Tộc.

- Điều chẳng phải chính tay ngươi đánh ta tới liều mạng sao?

- Còn nữa, mùi hương của ngươi ta đặc biệt chán ghét.

Thế Phương làm sao có thể để một Alpha như mình bị sỉ nhục!

- Tìm chết!

Vút!

Ngọn roi bên hông vừa rút ra đã vụt tới.

Uri né người.

Thêm hai, ba phát quật, Uri liền mạnh sức giật lại ngọn roi.

Thế Lân xoay một vòng dài.

Lại phát hiện ra chính mình như thế mà nằm gọn trong tay của Uri!

- Buông!

Uri nhú chặt mày, cánh tay rắn chắc kìm chặt vòng roi siết lấy người:

- Chỉ bởi vì những lần trước kia mặc sức người đánh! Lại tưởng rằng một Alpha yếu đuối như người có thể đấu lại ta sao?

Thế Phương cố gắng càng giãy, lại càng vô lực. Nghiến răng:

- Có giỏi thì cứ giết chết ta!

Mùi nén thơm bất ngờ tỏa ra ngào ngạt giận dữ.

Uri gần như phải bật cười trong lòng

Alpha của Lý Tộc rút cuộc được nuôi dạy thế nào?.

Yếu như thế, mềm như thế, còn lại là mùi nén thơm?

Đêm đó,

Một Thế Phương bị trói đứng ngay cột trụ trong phòng, muốn mở miệng mắng cũng không nổi, Quế thơm siết chặt từng vòng.

Một Uri bình thản chìm trong mùi nén thơm say ngủ, trên môi còn thoáng chút buồn cười.

=====

Cổng lâu đài Lý Tộc.

Vì đã xóa bỏ thân phận, làm một ” người đã chết”.

Thế Lâm không thể nào lưu lại đây nữa, Thế Ngọc bắt đắ dĩ lo liệu một vật sườn núi xây dựng đơn giản đưa Thế Lâm tới đó ” dưỡng thai”

Thế Kinh gườm ánh mắt trăm nghìn mũi tên lên người Jan. Nghiến ra từng chữ:

- Người!

- Ta thật có mắt như mù, lại tin tưởng người!

- Cuối cùng thì sao? Hả?

- Người lại đến mức khiến nó có thai?

Jan cúi đầu nhận mệnh, không cãi lấy một lời.

Thế Kinh phủ tay rời khỏi.

Nhìn từng vòng bánh xe lăn rời đi,

Trên môi lại không dấu được mà mỉm cười.

- Thế Lâm.

- Để ta làm sao xem, vài tháng nữa, người đem cháu của ta đến trình đây?

Lắc lắc đầu.

Muốn nhốt tên Jan đó vào hầm ngục. Thế Lâm lại trái cổ ngồi ngủ ngoài hầm giam.

Muốn một mực tách đôi ra hai kẻ đó hết lời khuyên nhủ. Thế Lâm lại một mực dán chặt lấy người, gỡ thế nào cũng không ra.

- Chín phần trăm.

- Quả là phá vỡ định mệnh.

Thế Ngọc bên cạnh mắt đầy thâm ý:

- Anh yên tâm.
- Em đã sắp xếp chút chủ ý.
- Nhất định, chúng ta sẽ sớm được ôm trong tay mầm dương nhỏ.

15. Phá Vỡ Định Mệnh - Chương 15: Hoàn Truyện

Bìa sông núi, ánh trăng tản mát.

Trong phòng ,

Thế Lâm mím mím môi đặt lọ hương kích tình trong góc nhỏ hẹp.

Mở nắp.

Là sợ chín phần trăm kia không thể nào mời dụ được người.

Hương hoa trà vì thế cũng chỉ có thể làm liều theo tản hương đó mà vương rải khắp phòng.

Lại đảo bước chân qua phía kia kê bên vách.

- Jan.. người xem, giường của ta..có phải .. có phải...

- Um...

Hương kích tình chẳng qua cũng chỉ là một thứ bỏ đi.

Bởi vốn dĩ lòng Jan đã từng đợt ngứa ngáy cuộn trào dồn nén, mùi gỗ huyết long sôi trào từng đợt, co kéo người áp chặt trong lòng.

Không một lời báo trước, cũng không một sự giải thích vòng vo, sải tay kéo người ôm trọn trong lòng, ngay trên đôi môi kia mà hôn tràn mứt lấy.

Thế Lâm đôi mắt nâu mở to không tưởng, lại được cánh tay đầy sọc nhẹ che đi.

Bờ môi quyến lấy bờ môi vương vẫn không buông, không nở, Jan đỡ lấy eo người siết chặt thêm chặt, ép đôi chân thon kia phải kiễng ngẩng đón từng nhịp thở nóng bỏng phủ đầy tai.

<Thế Lâm

Ta yêu em>

Năm chữ thôi, thấm đượm tim này rồi, hương hoa trà rộn rã bắt lấy từng ngum hương gỗ huyết long kia, sôi trào nhảy múa.

- Jan..
- Jan..
- Ta cũng rất thích, rất yêu người.
- Ta còn khát cầu người, muốn khảm sâu vào da thịt người, muốn mang mầm dương nhỏ của người...

Tiếng gầm nhẹ nơi đầu cuống họng bật lấy,

Jan bế bổng cả người Thế Lâm dúi sát vách tường ép hai chân gợi mở quần lên eo, cọ sát thứ tính khí đã dựng thành kia, mài tới.

- Ừm...

Vạt áo bung mở, Jan không chút chần chừ ngậm tới hai đầu vú nhỏ, mút liếm tới ướt át.

- A....

- Jan.. người...

Jan miết răng nanh, nhay đầu vú kia đến nảy ra lại luyến tiếc mà đưa lưỡi liếm đảo.

Thế Lâm sung sướng ưỡn cổ, bẹn lấy mái tóc kia để cả một khoảng ngực tràn hôn lên đôi môi Jan.

Bàn tay trải đầy sẹo, vụng về vừa sờ soạng khắp nơi eo nhỏ, lại vội vã cởi mở từng nút quần.

Hương hoa trà bện thành đường sương nơi khoe mắt Thế Lâm, dực vọng một chút cũng không chần chừ lưu lại lý trí, tự bản thân mình kéo tuột lưng quần Jan, để dương vật Alpha thô lớn đập lên thành má.

- Thế Lâm..

- Ta muốn ăn nó.

Thế Lâm, cẩn thận nửa quỳ, niu từng đường gân lớn, đưa đầu khấc đã nhện tới sưng bầm kia đặt lên khoe môi.

Hôn lên. Mút mát.

Vài ngón tay nhỏ mềm mại luồn tới hai ổ trứng nặng trĩu, mân mê, lại đưa nửa phần dương vật thô dài đó sâu trong cuống họng, tỉ mỉ dùng đầu lưỡi liếm láp theo sóng gân.

Nơi gốc kết nhứ nhối một mảnh.

Jan gần như phải cấu lên da thịt trong lòng bàn tay sứt sẹo kia, mới có thể nhện được xúc cảm muốn một mạch đâm xuyên Thế Lâm đến ngắt đi.

Không chịu nổi, không thể chịu nổi.

Mồ hôi trên trán Jan túa ra rịn một mảnh ngực trần.

A....

Cả người Thế Lâm một lần nữa được nhắc bổng,

Bốn bước thành hai,

Jan lập tức ép sát cả người trên chiếc bàn gần nhất, để cả hậu huyệt kia như thể phơi bày.

Gục người, cúi đầu mút tới.

Hương hoa trà nhều nhệ nhỏ theo dâm dịch ướt đầm bên háng Thế Lâm.

Thế Lâm theo đầu lưỡi kia dò tìm trong vách tràng mà co cả eo lại, hai chân run rẩy đặt trên vai Jan, co cứng kéo mái tóc kia sát gần lại..

Jan đưa môi lưỡi mút chặt lấy hậu huyệt kia, không muốn bỏ sót bất cứ một giọt một giọt nào,

Dương vật hồng hào lăm ra một mảng đặc sệt trên bụng Thế Lâm...

Sướng đến mức độ chính mình đã bắn ra từ khi nào cũng không hề hay biết.

Rên bật lên một tiếng..

A... Thích quá...

Thơm quá...

Hương gỗ long quyện đủ, rời khỏi hậu huyệt kia môi lưỡi đã liền ôm ấp bao bọc trong khuôn miệng cả một dương vật nhỏ còn dính đầy mùi tinh dịch.

Thế Lâm mơ màng... Sướng đến bay bổng cả người,

Hậu huyệt mím mím mở ra mời gọi..

A....

Hai ngón hay ba ngón tay vừa tiến vào đây!

Không đủ!

Hoàn toàn không đủ!

Thế Lâm bất chợt lắc mái tóc đã xòa, đẩy tay Jan ra khỏi, hương hoa trà đã đặc quánh khàn khàn co người , cọ hậu huyệt kia lên trên dương vật Jan:

- Đi vào.. mau cho nó vào..

- Ta muốn...

- Jan..

- Ta muốn của người...

Jan gần như cắn chặt môi miệng, dương vật thèm khát nhỏ dịch trơn bóng đầu khác, vặn bung chân. Đẩy Phốc.

Dâm dịch vừa được môi miệng kia hút tới cạn khô, vậy mà giờ này lại theo từng nếp nhăn nơi hậu huyệt tuôn ra một mùi.

Một lần đã muốn nút cán, đập nguyên gốc kết lớn ẩm áp kia lên thành huyệt.

Khiến Thế Lâm giật bắn người, trên eo dưới rồn kia, mơ hồ còn thấy như nổi lên một khúc,

Tay quơ loạn, bình nước trên bàn rộng cũng chao đảo theo từng nhịp thúc mà rớt xuống vỡ tan tành.

Điên loạn.

Bản chất xâm chiếm của Alpha bùng phát.

Jan gần như quên hết từng tiếng thét lên vì sung sướng lẫn đau đớn kia.

Đau quá...

Thích ...

Thế Lâm cũng không phân biệt nổi đâu mới là cảm giác thực sự đây?

Hậu huyệt như bị côn thịt kia xé rách toang.

Nhưng bên trong lại gắn kết lấp đầy lưu luyến không muốn rời đi.

Nước dâm bắn tràn lên mu cở rộng.

Hai hòn ngọc nhỏ của Thế Lâm co lại, dương vật bắn tới nổi không còn phân biệt nổi đâu là nước dâm đâu là tinh dịch nữa,

Vẩy tràn một mảng.

- Jan...

- Jan..

Chậm một chút một chút...

Thế Lâm mở tròn mắt đã ngập nước ...

Đau quá...

Từng cú thúc nặng nề đập sâu kia như không có chút nào điểm dừng.

Đầu dương vật Jan như chạm phải thứ gì nóng giãy..

Sản đạo..

Jan đảo người Thế Lâm nằm sấp lại trên bàn

Đôi chân thon run rẩy vừa kịp chạm xuống đất, cú thúc từ phía sau đã khiến cả người Thế Lâm bật ra phía trước.

Dương vật nhỏ đập loạn trong không khí, vẩy bắn xuống nền phòng.

- Không... không.. không....

- Sâu quá rồi, sâu quá rồi.. Ta không chịu nổi..

- Jan!!!

- Ta thực sự không ... không chịu nổi...

Từng tiếng thét đứt quãng không ra hơi nữa.

Thế Lâm chỉ có thể lắc đầu, đôi chân gần như nhũn ra, cửa sản đạo chịu kích thích từ đầu dương vật kia xuyên tới cả trăm nhát, co rút mở dần.

Đau quá...

Nóng quá....

Jan bóp chặt eo Thế Lâm. Gầm lên một tiếng,

Tinh dịch bắn đầy trong lòng sản đạo.

Kết phòng lên ôm siết lấy từng vách hậu huyệt,

Tinh dịch một giọt cũng không chảy lọt ra ngoài.

Thế Lâm xoắn người trên bàn , đau đớn xen lẫn khoái cảm mà tràn ra ngoài mi mắt, ướt đầm một mảnh...

Gì nữa đây?

Kết vừa xẹp đi, người lại muốn động.

Thế Lâm mơ màng tỉnh dậy đã là ở trên giường.

Jan kia nhưng vẫn không nói gì, Chuyên tâm đưa đẩy.

Thế Lâm mở mắt kinh ngạc...

Jan...

Ta đau!

Ta... ưm...hự..

Tên Jan chết tiệt kia...

Hự...

Ta sẽ...

Sẽ...

Ừm...

Jan phủ phục trên người, hôn lên giày xéo điên cuồng, dưới thân vẫn là những cú thúc điên dại không có điểm dừng.

Đã kết một lần rồi, đã phóng thích một lần rồi...

Chưa đủ...

Chưa hề đủ.,

Yêu người bảy năm.

Muốn người bảy năm.

Cái gì chỉ là chín phần trăm?

Cái gì không đủ hấp dẫn!

Thế Lâm!

Ta không tốt như người nghĩ!

Mỗi một ngày- một ngày!

Ta đều muốn đề người ra. Làm người tới không nói được, làm người tới ngắt đi trên người ta, tỉnh lại cũng là trên người ta!

Đôi mắt một mí khép lại thành đường. Nhắm tuyến thể kia, liếm lên.

Phập .

Liên kết hình thành,

Máu phả mùi hương Gổ huyết long, quyến luyến bện lấy từng hơi từng hơi thở của hoa trà kia

Thế Lâm đến mắt cũng mở không nổi nữa rồi.

Chỉ có thể mơ hồ mỉm cười vui sướng trong lòng.

Jan.

Người, là Alpha của ta.

Vết son đỏ trên vai nhạt dần.

Đáng, rất đáng.

=====

Vài tháng sau.

Thế Kinh run rẩy chỉ vào người Jan, mắng cũng không biết mắng gì cho phải:

- Cái gì?

- Mang thai ba?

- Sẽ sinh ba sao?

Jan cúi gằm mái tóc che ngang, đôi tai đỏ chót.

Thật không dám nói rằng, làm lần đầu lại làm tới một ngày một đêm không dứt. Kết mở ba lần, thân thể cuốn vào nhau một khắc cũng không rời,

Thế Lâm hiện tại ngày nào cũng đều đi cũng đi không nổi nữa, ung dung ngồi trên bàn ăn từng miếng thảo quả.

Dĩ nhiên, là do bụng lớn chiếm một phần.

Dĩ nhiên nữa, là do kẻ nào đó mặt lạnh như nước đây, miệng chẳng khi nào nói lấy vài lời ngon ngọt. Nhưng đêm nào cũng chiều ý " làm" từ đầu ngón chân cho tới đuôi tóc trên đầu Thế Lâm đều sướng tới nở hoa.

Một kẻ đóng mắt đưa tình với Jan.

Một kẻ cẩn thận nắm lấy tay người, dịu dàng hôn lên.

Thế Kinh hoảng hồn:

- Người đâu! Mau gọi người của viện được tới!

- Kiểm tra gấp lại giúp ta xem tỷ lệ của hai kẻ này có thực sự là chín phần trăm hay không!!!!!!!!!!!!!!

=====//=====

Đôi lời từ tác giả.

Đây là truyện lẻ thứ chín, và cũng là tác phẩm thứ 10 rồi.

Bản thân mình khi bắt đầu chạm đầu ngón tay xuống bàn phím để viết lên tác phẩm này,

Mình đã biết trước rằng nó sẽ rất khó để hot, rất khó để thấm.

Viết ngược, có hai kiểu.

Một là ngược thân

Và hai , là ngược tâm.

Ngược thân dễ viết hơn, và dễ truyền tải cảm xúc hơn. Còn ngược tâm thì khá là khó để có thể lấy được nước mắt và những cơn nhói lòng của độc giả.

Lấy ví dụ đơn giản , ngược thân thì sẽ viết < tát cho một phát rất má>

Mọi người sẽ ngay lập tức cảm được bên má hơi bị đau.

Ngược tâm thì sẽ viết < đau như vết hằn của năm ngón tay kia còn in trên má>

Vậy làm sao để có thể cảm được cái gì là nỗi đau đớn như vết hằn trên má kia?

Xin hãy đọc chậm lại.

Bởi vì bản thân truyện ngược tâm yêu cầu phải ngẫm, và phải đọc thật chậm thật chậm mới có thể cảm được hết những xót xa của từng nhân vật.

Do đó Không Góc rất hi vọng, các bạn sẽ dành thêm chút thời gian, đọc từ tốn lại một chút, nghiền ngẫm lại một chút .

Một lần nữa xin gửi lời cảm ơn đến với những độc giả đã ủng hộ Đàm Việt , ngòi bút Việt.

Sự động viên, những comment tích cực của các bạn là động lực rất lớn để mình có thể tiếp tục sáng tác và trải bút.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/abo-pha-vo-dinh-menh>